

สามชุก
กลายเป็น
ท่านอง
เสียแล้ว

๒
๒๕

ทดลองอ่าน

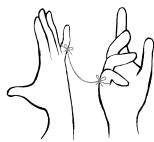
ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

ฉางโถวล้วนเหยวี่ 长沟落月 เขียน
อวี๋ เปา
พิมพ์ครั้งที่ ๑

มากกว่ารัก

คือทุกสิ่ง que เชื่อมโยงใจไว้คู่กัน

**แจ่มใสขอส่งมอบความรัก
และแบ่งปันความสุขให้เต็มพื้นที่ในใจคุณ**

ร่วมแบ่งปันเรื่องราวความสุข กับ มากกว่ารัก ได้ที่
www.facebook.com/morethanlovebook

คำนำ

เป็นอย่างไรกันบ้างคะ ในเล่มแรกนั้นได้พอรู้ที่มาที่ไประหว่าง 'เจียงชิงหว่าน' และ 'ซุยจี้หลิง' กันแล้ว ความเข้าใจผิดที่มีผู้อ่านบงการอยู่เบื้องหลังยังคงเป็นม่านหมอกที่มีอาจทำให้ทั้งสองได้มองเห็นเรื่องราวอย่างทะลุปรุโปร่ง

หลังจาก 'ซุยจี้หลิง' ได้พบกับ 'เจียงชิงหว่าน' ที่เป็นคุณหนูตระกูลหย่งซางป้อแล้ว ไม่เพียงเขาจะตกตะลึงกับชื่อที่เหมือนกัน ยังเจ้อากับกิริยาเล็กๆ น้อยๆ รวมถึง 'ลักษณะพิเศษ' บางอย่างที่ไม่เหมือนกับภรรยาของเขา กระนั้นเขาก็ยังวาดหวังว่าภรรยาที่หนีหายไปจะกลับมาหาในสักวัน

ปมในอดีตเริ่มเผยเบาะแสออกมาทีละนิด ที่แท้แล้วคนที่วางแผนให้พวกเขาสามีภรรยาแตกแยกในอดีตคือผู้ใดกันแน่ แล้วความจริงเรื่อง 'หว่านวาน' จะทำให้ซุยจี้หลิงตกอยู่ในสภาพเยี่ยงไร เจียงชิงหว่านจะมีชีวิตที่สุขสงบอย่างที่วาดหวังไว้หรือไม่ สุดท้ายเรื่องราวจะเป็นเช่นไรต่อไป เชิญพลิกหน้าต่อไปได้เลยค่ะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

“

"ท่านกระโดดลงทะเลสาบแล้วจมน้ำตายไปตอนนี้เสียเลยสิ บางทีความแค้นใจที่นางมีต่อท่าน เหล่านั้นอาจจะหายไปทันที"

ที่ด้านหลังพหลันมีเสียงที่เย็นชาอย่างที่สุดเสียงหนึ่งลอยมา ชูยจี้หลังประหลาดใจ อดจะหันหน้ากลับไปมองไม่ได้ เห็นเพียงดวงตารูปเมล็ดขิงที่เย็นเยียบของเจียงชิงหว่านกำลังมองเขาอย่างเย็นชา แก้มแดงน้อยๆ ไม่รู้ว่าเป็นเพราะตากแดดหรือเป็นเพราะความโมโห

ชูยจี้หลังอึ้งไป

แม้นางน้อยผู้ที่มีความแค้นต่อเขาอย่างที่สุดจริงๆ ไม่รู้เหมือนกันว่าตนเองเคยไปล่วงเกินอะไร นางกันแน่

คราวก่อนนางยังหลอกเขาด้วยว่านางเคยพบหว่านวาน และบอกอีกว่าหว่านวานตายไปแล้ว

”

แนะนำตัวละคร

- * เจียงชิงหว่าน ร่างเดิมเป็นบุตรสาวตระกูลฟอคำ แต่งงานให้ชู่จี้หลิง ถูกเรียกว่า 'หว่านวาน' ร่างใหม่เป็นบุตรสาวที่เกิดจากภรรยาเอกของหย่งซางป้อ เป็นคนสุขุม วางตัวดี เฉลียวฉลาด
- * ชู่จี้หลิง บรรดาศักดิ์จิ้งหนิงโหว ตำแหน่งผู้บัญชาการมณฑลทหาร เคยเป็นบัณฑิต ก่อนทิ้งพู่กันมาร่วมรบ แต่งงานกับเจียงชิงหว่าน รักและทะนุถนอมภรรยาอย่างมาก
- * เจียงเทียนโย่ว บรรดาศักดิ์หย่งซางป้อ ตำแหน่งผู้ช่วยผู้บัญชาการกองกำลังรักษาเมืองหลวง บิดาของเจียงชิงหว่าน เป็นคนรักถนนมสตรีที่อ่อนแอบบบาง
- * ชุนอิ่งเซวียน สหายรักของเจียงชิงหว่าน (หว่านวาน) มารดาเป็นภรรยาลับที่ไม่อาจออกหน้าออกตา มีชีวิตยากลำบาก เป็นคนฉลาด รู้จักเอาตัวรอด ช่างวางแผนการ
- * เทอจิ่งหมิง อาลักษณ์ชั้นหก สำนักฮั่นหลิน อายุสิบเก้า เป็นลูกบุญธรรมของชู่จี้หลิง
- * เซวียหมิงเจิง หลานชายเซวียไทเฮา บรรดาศักดิ์เว่ยกั้วกง เป็นคนรักอิสระ
- * โจวฮุย ตำแหน่งผู้บัญชาการกองกำลังรักษาเมืองหลวง ผู้ได้บังคับบัญชาของชู่จี้หลิง ซื่อสัตย์กับผู้เป็นนาย

50

รับมือไม่ทัน

งานรับอนุกรรยาของเจียงเทียนโยวยังไม่ทันได้จัด เทียบเชิญแต่งงานจากโจวซุยกลับส่งมาถึงจวนหย่งซางปีก่อน

เจียงเทียนโยวนำเทียบเชิญนี้ไปให้สูหยินผู้เฒ่าเจียงดู

ในนั้นไม่ได้เชิญเจียงเทียนโยวไปร่วมงานเพียงคนเดียว แต่ยังเชิญเหล่าสมาชิกจวนหย่งซางป้อให้ไปด้วย

เทียบกับซุยจี้หลังแล้ว เจียงเทียนโยวอาจจะชั่งน้ำหนักโจวซุยมากกว่าเล็กน้อย

ซุยจี้หลังเป็นประเภทที่รู้ว่าผู้อื่นไม่ชอบใจเขา แต่ขอเพียงไม่ไปยั่วโมโหเขาเข้า โดยทั่วไปเขาล้วนจะมองข้าม แต่ถ้าไปยั่วโมโหเขาเข้าจริงๆ เช่นนั้นก็ไม่ต้องคิดอะไร...รอความตายแต่โดยดีเสียเถิด!

หากแต่โจวซุยนั้นต่างออกไป

โจวซุยผู้นี้ภายนอกดูยิ้มแย้ม แต่กับคนที่ไม่ชอบหน้าเขาจะวาง

หลุมพรางให้อีกฝ่ายตกลงไป ข้าหากมีโอกาสก็ยั้งจะเยาะเย้ยถากถาง เห็นอีกฝ่ายไม่มีความสุข เขาจึงจะมีความสุข

อีกทั้งตำแหน่งของโจวสุยก็สูงกว่าเจียงเทียนโย่ว โดยเฉพาะหลังจากกลับมาพร้อมชัยชนะใหญ่ในศึกคราวนี้ ฮองเต๋ยยังเลื่อนตำแหน่งให้เขาเป็นถึงผู้บัญชาการกองกำลังรักษาเมืองหลวง

เป็นผู้บังคับบัญชาสายตรงของเจียงเทียนโย่วพอดี

เมื่อได้รู้ข่าวนี้ เจียงเทียนโย่วก็ปาแจกันใบหนึ่งด้วยความโมโห

ทว่าก็ไม่มีปัญญาจะทำอะไรได้ ยามได้พบโจวสุย เจียงเทียนโย่วยังคงต้องเอ่ยเรียกอีกฝ่ายว่า 'ผู้บัญชาการโจว'

สูหยินผู้เฒ่าเจียงมองวันมงคลที่เขียนอยู่บนเทียบเชิญปราดหนึ่ง ก่อนนับวันดู เป็นอีกห้าวันให้หลัง นางยังจำโจวสุยได้ คนที่บนแก้มขวามีรอยแผลเป็นผู้นั้น

ที่สำคัญที่สุดคือโจวสุยเป็นคนของซุยจีหฺง และยังได้รับความไว้วางใจจากซุยจีหฺงเป็นอันมาก

ยิ่งไปกว่านั้นบัดนี้โจวสุยก็เป็นถึงผู้บัญชาการกองกำลังรักษาเมืองหลวง เป็นผู้บังคับบัญชาสายตรงของเจียงเทียนโย่ว

แม้เจียงเทียนโย่วจะมีบรรดาศักดิ์เป็นหย่งซางป้อ แต่บรรดาศักดิ์นี้ก็เป็นเพียงคำเรียก ถึงจะมีเบี้ยหวัดจำนวนหนึ่งให้ทุกปี แต่ไม่มีอำนาจที่แท้จริง

เจียงสุ่ยเพยในวังให้กำเนิดองค์หญิงสองพระองค์ ไม่มีองค์ชาย บัดนี้อายุก็มากขึ้นเรื่อยๆ แล้ว ฮองเต๋ยยังไปตำหนักนางน้อยครั้งนัก สูหยินผู้เฒ่าเจียงกระจ่างแจ้งแกใจดีว่าสกุลเจียงดูมีหน้ามีตาแค่เพียงผิวเผินเท่านั้น

เพราะฉะนั้นงานแต่งงานของโจวฮุย พวกตนจะไม่ได้ไปได้อย่างไร
 ฮุยยินผู้เฒ่าเจียงจึงตัดสินใจทันที "ไปบอกให้เมิ่งอี่เหนียงเต๋ียม
 ของขวัญไว้ชุดหนึ่ง ถึงวันนั้นพวกเราทั้งครอบครัวจะไปแสดงความยินดีต่อ
 ผู้บัญชาการโจวกัน" นางคิดคำนวณในใจว่าต่อให้ส่งเจียงซิงเซวี่ยนและ
 เจียงซิงหว่านเข้าวังไปเป็นสหายร่วมเรียนขององค์หญิงทั้งสอง แต่พวกนาง
 สองคนก็ไม่แน่ว่าจะดึงดูดความสนใจของรัชทายาทและองค์ชายรองได้จริงๆ
 หากเรื่องผูกสัมพันธ์กับเชื้อพระวงศ์ไม่สำเร็จ วันหน้าพวกนางก็ยังคง
 ต้องเลือกแต่งงานกับคนดีๆ

อีกทั้งเจียงซิงอวี่ก็ถึงวัยเหมาะจะออกเรือนแล้ว จำต้องเลือกหาคนที่
 เหมาะสมเช่นกัน

โจวฮุยเป็นคนสนิทของซุยจี้หลิง ทั้งยังเป็นถึงผู้บัญชาการกองกำลัง
 รักษาเมืองหลวง ผู้ที่ไปแสดงความยินดีต่อเขาในวันนั้นจะต้องมีจำนวนมาก
 และจะต้องเป็นคนในครอบครัวขุนนางใหญ่สูงศักดิ์ทรงอำนาจอย่างแน่นอน
 ย่อมมีบุรุษที่เหมาะสม

เจียงฉางหิงผู้เป็นหลานชายคนเดียวในตอนนี้อีกเช่นกัน วันหน้า
 ของจวนหย่งซางป้ออาจจะต้องผูกอยู่กับหลานสาวไม่กี่คนนี่แทน มีสักคน
 แต่งเข้าตระกูลขุนนางใหญ่ที่สูงศักดิ์ทรงอำนาจได้ก็ถือเป็นเรื่องดี

เจียงเตียนไยวเป็นคนกตัญญู ในเมื่อฮุยยินผู้เฒ่าเจียงออกปากแล้ว
 แม้เขาจะไม่เต็มใจไปเพียงไรก็ได้แต่ตบปากรับคำ

ฮุยยินผู้เฒ่าเจียงยังถามเจียงเตียนไยวถึงเรื่องอื่นอีกว่า "ผู้บัญชาการโจว
 แต่งบุตรสาวจากตระกูลขุนนางสูงศักดิ์ใด เป็นการแต่งงานใหม่หลังภรรยา
 ลึ้นใจหรือ"

นางเห็นว่าใจสุขก็อายุได้สี่สิบเจ็ดสี่สิบแปดปีแล้ว คิดว่าเมื่อก่อน น่าจะเคยแต่งงาน แต่ยามนั้นเทียบเชิญกลับเขียนว่า 'แต่งภรรยา' ดุยิ่งใหญ่ อลังการไม่เบา นี่นับเป็นการปฏิบัติที่ภรรยาเอกจะได้รับอย่างแน่นอน

"ไหนเลยจะเป็นบุตรสาวจากตระกูลขุนนางสูงศักดิ์ทรงอำนาจ เขา มีวาสนापานนั้นหรือ" เจียงเทียนโย้วกล่าวค่อนขอ "ได้ยินคนบอกว่าเป็นเพียงคนที่เขาพากลับมาระหว่างกลับจากศึกทางเหนือ อาจเป็นหญิงชาวนางหนึ่งที่ซ่างทาง รูปโฉมจะต้องอัปลักษณ์และไม่รู้จักมารยาท เป็นแน่แท้ นั่นก็เหมาะกับเขาพอดี"

ซูหยินผู้เฒ่าเจียงขมวดคิ้ว มองเจียงเทียนโย้วอย่างไม่พอใจ "บุรุษอย่างเจ้าไหนจิตใจคับแคบเหมือนหญิงซ่างนินทาพวกนั้น ไม่ว่าอย่างไร หากไม่ได้ผู้บัญชาการใจท่านนี้ช่วยไว้ขณะอยู่ที่ซานเมืองไท่หยวน เกรงว่าแม่กับพวกหัวนเจี๋ยคงได้ตายไปแล้ว เจ้าไม่รู้รู้สึกขอบคุณเขา ซ้ำยังมาค่อนขอเขาหลังเจี๋ยนี้เอ็กวี เจ้าเป็นเช่นนี้จะเป็นขุนนางรอดได้อย่างไร มีน่าถึงได้ถูกลดตำแหน่ง"

เดิมที่เจียงเทียนโย้วเป็นผู้ช่วยผู้บัญชาการกองกำลังรักษาเมืองหลวงชั้นสามรอง ภายหลังเนื่องจากอารมณ์ฉุนเฉียว พุดจาไม่เป็นจนไปล่วงเกินผู้อื่นเข้า ขณะประชุมขุนนางจึงมีคนจงใจกลั่นแกล้ง ทำให้ถูกลดตำแหน่ง มาเป็นผู้ช่วยผู้บัญชาการชั้นสี่เช่นในปัจจุบัน

เอ่ยถึงเรื่องนี้ขึ้นมา เจียงเทียนโย้วก็รู้สึกไม่เป็นธรรม ทว่าอยู่ภายใต้สายตาเข้มงวดของซูหยินผู้เฒ่าเจียง เขาก็ไม่กล้าพูดอะไรแม้แต่คำเดียว เนื่องจากเขากลัวซูหยินผู้เฒ่าเจียงมากมาแต่ไหนแต่ไร ถึงแม้ตอนนี้จะอายุได้สี่สิบต้นๆ อีกทั้งเป็นบิดาคณแล้ว แต่ก็ยังกลัวซูหยินผู้เฒ่าเจียงเช่นเดิม

ซูหยินผู้เฒ่าเจียงว่ากล่าวเจียงเทียนโย่วอีกครู่ใหญ่ มิพ่นสอนเขาถึงการวางตัวในการเป็นขุนนาง "หากเจ้าเก่งจริงก็ไปยืนอยู่ในตำแหน่งสูงสุดอย่างผู้บัญชาการมณฑลทหารให้ได้ อำนาจในมือแม้กระทั่งฝ่าบาทกับไทเฮายังต้องทรงกริ่งเกรง ผู้อื่นล้วนต้องแหงนหน้ามองไม่กล้าล่วงเกิน เช่นนั้นอยากจะทำปฏิบัติต่อผู้อื่นเยี่ยงไรก็ย่อมได้ทั้งนั้น ผู้อื่นทำได้เพียงยอมรับโดยดี หากทำมิได้เจ้าก็ต้องหัดทำตัวล้นไหลกลมกลืนสักหน่อย แม้ไม่หวังให้เจ้าประจบสอพลอเป็น แต่ก็อย่าเอาแต่นั่งดูถูกคนนั้นคนนี่ทั้งวัน ทัวทั้งใต้หล้ามีเจ้าฉลาดเก่งกาจอยู่คนเดียว ผู้อื่นล้วนแต่โง่งมไร้ความสามารถหรือไร้อย่างแย่งที่สุดหากเจ้าดูแคลนใครจริงๆ ก็จงเก็บมันไว้ในใจเถอะ อย่าแสดงออกมาได้หรือไม่"

ซูหยินผู้เฒ่าเจียงกลัดกลุ้มใจจนนึกอยากจะกลับไปกานโจวเสียวันพรุ่งนี้

แม้ว่าที่พักในชนบทจะไม่หรูหรางดงาม เสื้อผ้าที่สวมใส่ไม่ได้ทำจากผ้าไหมแพรพรรณชั้นดี อาหารการกินมิใช่อาหารชั้นเลิศ แต่อย่างน้อยก็สามารถอยู่อย่างสบายตาสบายใจได้

นางรู้สึกว่ถ้าตนอยู่ที่กานโจวไปตลอด ไม่นานอาจจะอายุยืนขึ้นอีกหลายปี

ซูหยินผู้เฒ่าเจียงตำหนิเจียงเทียนโย่วอีกครู่ใหญ่ด้วยอารามไม่ได้ตั้งใจ แล้วกล่าวอย่างหมดแรงอยู่บ้างว่า "เอาเถอะ เจ้ากลับไปก่อนแล้วกัน ไปบอกให้เมิ่งอีเหนียงเตรียมของขวัญอย่างงามไว้ชุดหนึ่ง ห้ามทำให้ผู้อื่นดูถูกได้เด็ดขาด"

เจียงเทียนโย่วจึงมารับคำ ก่อนลุกขึ้นกล่าวลา และหมุนตัวเดินออกไป

ข้างนอก

เมื่อเดินมาถึงหน้าประตูเรือนอิฐปูน เจียงเทียนโยวก็ขมวดคิ้ว ละล้า
ละล้งอยู่ครู่หนึ่งถึงเดินเข้าไป

เนื่องจากเรื่องรับอนุภรรยา ยามเขาเห็นเมิ่งอี่เหนียงก็พลอยรู้สึก
ไม่มีใครสบายใจนัก และคืนวันนั้นเพราะอารมณ์ไม่ดี ตอนที่นางเอยถึงเรื่องนั้น
เขาก็หันหลังเดินหนีมาด้วย...

เขาไม่อยากให้เมิ่งอี่เหนียงร้องไห้อาละวาดกับเขาด้วยเรื่องนี้อีก
เพราะรู้สึกรำคาญใจยิ่ง

แต่ครั้งเจียงเทียนโยวเดินเข้าห้องใหญ่ ได้พบเมิ่งอี่เหนียง ฝ่ายหลัง
กลับมิได้เอยถึงเรื่องนี้อีก แต่ปฏิบัติต่อเขาอย่างอ่อนหวานคล้ายตามเหมือน
เมื่อก่อน ถึงขั้นว่าหยิบรายการสินสอดที่เตรียมไว้มาให้เขาดูด้วย

เมิ่งอี่เหนียงบอกเขาว่าได้เตรียมสินสอดเรียบร้อยแล้ว รอถึงวันมงคล
ก็หาไปสกุลฝังได้

เจียงเทียนโยวลอบโล่งใจ แล้วบอกเมิ่งอี่เหนียงถึงเรื่องที่ยกหัววัน
ใจสุขจะแต่งภรรยา มารดาจึงสั่งให้นางเตรียมของขวัญ

เมิ่งอี่เหนียงตอบรับด้วยใบหน้ายิ้มแย้ม ทว่าสองมือที่อยู่ข้างตัวกลับ
กำมัดขึ้นมาอย่างเสียบๆ

นับวันเมิ่งอี่เหนียงก็ยิ่งรู้สึกได้ว่าสูหยินผู้เฒ่าเจียงเห็นนางเป็นเพียง
บ่าวให้ใช้งาน สูหยินผู้เฒ่าเจียงกับพวกเหยาซื่อกลับเอยสบาย ต้องการสิ่งใด
ก็ให้นางจัดการทั้งสิ้น ปกติเวลาที่นางงานยุ่งคนพวกนั้นก็กลับใช้ชีวิตอย่าง
สบายกายสบายใจ ไม่มีเรื่องให้กัลดกัลุ่มแม่แต่น้อย

ถึงแม้จะเป็นเช่นนั้นเมื่งอ้เหนียงกลับยังคงอยากกุมอำนาจดูแลงาน
 ในจวนนี้ไว้ในมือให้ได้ เช่นนี้วันหน้าเมื่อนางคิดทำอะไรก็จะทำได้สะดวกขึ้น
 เห็นเมื่งอ้เหนียงว่าง่ายเพียงนี้เจียงเทียนโยวก็รู้สึกพอใจมาก
 ตกกลางคืนจึงพักอยู่ในเรือนนาง

วันรุ่งขึ้นเจียงฮู่ย่เพยในวังส่งข่าวมาบอกว่าสหายร่วมเรียนของ
 องค์หญิงรองกระทำการไม่รอบคอบ นางได้กราบทูลไท่เฮาและฮองเฮา
 ให้ส่งสหายร่วมเรียนผู้นั้นกลับบ้านไป ทั้งยังได้ขอไท่เฮาและฮองเฮาแล้วว่า
 ต้องการเรียกตัวหลานสาวฝ่ายสกุลเดิมเข้าวังมาเป็นสหายร่วมเรียนของ
 องค์หญิงรอง ดังนั้นอีกสองวันก็จะส่งคนมารับตัวเข้าวัง

หลังจากเข้าวังยอมต้งไปถวายบังคมไท่เฮาและฮองเฮาก่อน
 บังเอิญนึกว่าไม่กี่วันมานี้เจียงชิงหว่านมีอาการไอ่ ไม่มีที่ท่าว่าจะดีขึ้น
 หากนางไปเฝ้าต่อหน้าผู้สูงศักดิ์ทั้งสองพระองค์ขณะถวายบังคม นั้นจะมี
 ความผิดโทษฐานไม่เคารพเบื้องสูง

จะอย่างไรเจียงชิงหว่านก็เป็นบุตรสาวสายตรง
 ฮูหยินผู้เฒ่าเจียงมีความคิดจะให้เจียงชิงเซวียนเข้าวังไปสำรวจที่ทาง
 ล่วงหน้า คิดแล้วก็ให้เจียงชิงเซวียนเข้าวังไปก่อน รอให้สหายร่วมเรียน
 ขององค์หญิงสาม 'เผลอ' ทำอะไรผิดพลาดอีกครั้งแล้วถูกส่งตัวกลับบ้าน
 ถึงค่อยให้เจียงชิงหว่านเข้าวัง

ฮูหยินผู้เฒ่าเจียงจึงให้เถาจื่อเรียกเจียงชิงเซวียนมาเพื่อบอกเรื่องนี้
 กับอีกฝ่าย

เจียงชิงเซวียนยอมจะดีใจอย่างมาก รีบกราบขอบคุณฮูหยินผู้เฒ่าเจียง

ฮูหยินผู้เฒ่าเจียงกำชับกำชาเจียงซิงเซวียนหลายเรื่อง เห็นเครื่องประดับบนศีรษะอีกฝ่ายดูซ่อมซอกก็มอบเครื่องประดับอย่างดีให้ไปหลายชิ้น

ฮูหยินผู้เฒ่าเจียงเองก็รู้ว่าหากเจียงซิงอวีได้รู้เรื่องนี้จะต้องไม่พอใจ และคงจะอาละวาดอย่างแน่นอน

การประพุดิตตัวในระยะนี้ของเจียงซิงอวี ฮูหยินผู้เฒ่าเจียงยอมมองเห็นอยู่ในสายตาเช่นกัน รู้ว่านางเองก็อยากเข้าวัง

ฮูหยินผู้เฒ่าเจียงคิดแล้วก็พูดต่อหน้าคนทั้งหลายว่าช่วงที่ผ่านมาี้เจียงซิงอวีประพุดิตตัวดียิ่ง เรียบหนังสือได้ดี งานฝีมือก็หัดได้ดีเช่นกัน จึงมอบจ้หยกขาวให้เป็นรางวัลแก่เจียงซิงอวี แต่กลับมิได้บอกว่าจะส่งเจียงซิงอวีเข้าวังไปเป็นสหายร่วมเรียน

เจียงซิงอวีได้จ้หยกขาวชิ้นนี้ไปแล้วก็รู้สึกมีหน้ามีตาอย่างที่สุด ห้อยไว้ที่เอวทุกวันไม่พอ ยังไข้อวดกับเจียงซิงเซวียนและเจียงซิงหว่านอยู่เนื่องๆ

ทว่าเจียงซิงเซวียนกับเจียงซิงหว่านล้วนรู้ต้นลึกหนาบางในเรื่องนี้ดี จึงมีสีหน้าเรียบเฉย ไม่ได้เก็บมาใส่ใจแต่อย่างใด

ครันสองวันผ่านไป เจียงซิงเซวียนเข้าวังไปแล้ว เจียงซิงอวีเพิ่งได้ยินข่าวนี้จากปากของสาวใช้คนอื่นก็โมโหจนกระซากจ้หยกขาวที่ห้อยอยู่ตรงเอวลงมาปาแตกเป็นเสี่ยงๆ ก่อนจะไปหาเม็งอี่เหนียงที่เรือนอี่ซุน

เม็งอี่เหนียงเองก็เพิ่งจะรู้เรื่องนี้เช่นกัน จึงนั่งหน้าทะมึนอยู่บนตั่งหลังฮั่นโดยไม่พูดไม่จา

ฮูหยินผู้เฒ่าเจียงช่างร้ายกาจยิ่ง เรื่องเยี่ยงนี้ยังถึงกับปิดบังนางไม่แม้พร่ำพรายให้นางรู้ก่อนแม่แต่น้อย แม่แต่บรรดาสาวใช้ที่นางวางไว้ใน

เรือนซงเฮ่อก็ไม่มีสักคนที่ล่องรู้ ทำเอานางรับมือไม่ทันจริงๆ

ขณะเมิ่งอี่เหนียงกำลังโมโหก็เห็นเจียงซิงอวีเดินเข้ามาด้วยท่าทางเป็นพินเป็นไฟ เห็นได้ชัดว่ารู้เรื่องนี่แล้วเช่นกัน

เจียงซิงอวีโมโหไม่น้อย พูดเรื่องนี้ด้วยเสียงอันดัง และยังกล่าวอย่างเดือดดาลว่า "มีนายายแก่ผู้นั้นถึงได้ใจดีปานนั้น ชมเชยข้าต่อหน้าคนทั้งหลาย ข้ายังมอบจ้หยกขาวชิ้นนั้นให้ข้า...ที่แท้ในใจนางก็มีแผนเช่นนี้อยู่ก่อนแล้ว แต่กลับปั้นหัวข้าเล่นเหมือนข้าเป็นคนโง่!"

ยิ่งพูดก็ยิ่งโมโห เจียงซิงอวีนี้ก็อยากจะไปถามสุหยินผู้เฒ่าเจียงให้รู้เรื่องเสียเดี๋ยวนี้ แต่ถูกเมิ่งอี่เหนียงบอกให้สาวใช้รั้งตัวไว้ เจียงซิงอวีจึงอยากจะไปพูดเรื่องนี้กับเจียงเทียนโย่ว แต่ก็ถูกเมิ่งอี่เหนียงบอกให้สาวใช้รั้งตัวไว้อีกเช่นกัน

เมิ่งอี่เหนียงรู้แก่ใจดีว่าตั้งแต่พวกสุหยินผู้เฒ่าเจียงมาถึง หนึ่งเป็นเพราะเจียงเทียนโย่วกตัญญู สองเป็นเพราะเหยาซื่อ บัดนี้ไม่รู้นางเป็นอะไร ดูเหมือนว่าจู่ๆ ก็คิดตกได้ ซ่างเอาอกเอาใจเจียงเทียนโย่วเสียอย่างนั้น ไม่ได้คับแค้นใจเหมือนเมื่อก่อนแล้ว ส่วนสามก็เป็นเพราะเจียงซิงหว่านที่ภายนอกดูเป็นเด็กอ่อนหวานกตัญญู สุหยินผู้เฒ่าเจียงเหยาซื่อ และเจียงซิงหว่านสามคนนี้ได้มัดใจเจียงเทียนโย่วเสียอยู่หมดแล้ว

อีกทั้งบัดนี้เจียงเทียนโย่วก็จะรับอนุภรรยา อีกฝ่ายเป็นหญิงสาวโคมงามอ่อนวัยเพียงสิบหกปี และยังเป็นบุตรสาวจากตระกูลขุนนางด้วย ช่วงนี้เจียงเทียนโย่วจิตใจเบิกบานเพียงไรนั่น เมิ่งอี่เหนียงสามารถรู้สึกได้

หากยามนี้เจียงซิงอวีไปอาละวาดกับเจียงเทียนโย่วเพราะเรื่องนี้

ก็แสดงชัดว่าไม่พอใจต่อสุหยินผู้เฒ่าเจียง ในใจเจียงเทียนโยวจะต้อง
หมดความอดทนเป็นแน่

คราวก่อนขณะเมิ่งอี่เหนียงแสร้งร้องไห้ไวยววาย เจียงเทียนโยว
มิใช่เดินจากไปหาเหย้าชื่อหรือไร หากยามนี้พวกนางแม่ลูกอาละวาดอีก
ก็รังแต่จะผลักดันเจียงเทียนโยวให้ออกห่าง

เมิ่งอี่เหนียงจึงอธิบายเรื่องนี้ให้เจียงชิงอวี่ฟังอย่างละเอียด ผลดี
ผลเสียในเรื่องนี้กระทั้งคนโง่ก็ยิ่งฟังเข้าใจ

แม้เจียงชิงอวี่จะเข้าใจ ทว่าในใจนางกลับยังคงไม่ยินยอม "เช่นนั้น
ข้าจะทำอย่างไรเจ้าคะ ยอมเป็นบุตรสาวสายรอง ปล่อยให้วันหน้ายายแก่
ผู้นั้นหรือไม่ก็นายหญิงเลือกคนมาแต่งงานกับข้า? พวกนางมีหรือจะเลือก
คนดีๆ ให้ข้า!"

ถึงเจียงชิงอวี่จะเกิดจากเมิ่งอี่เหนียง แต่บัดนี้สุหยินผู้เฒ่าเจียงกับ
เหย้าชื่อล้วนอยู่ในจวน เรื่องการแต่งงานของเจียงชิงอวี่ย่อมเป็นการตัดสินใจ
ของพวกนางสองคน และเจียงชิงอวี่ก็เชื่อว่าสุหยินผู้เฒ่าเจียงกับเหย้าชื่อ
ล้วนไม่ชอบตน จะต้องเล่นลูกไม้กับตน และอยากให้ตนมีชีวิตความเป็นอยู่
ที่ไม่ดีอย่างแน่นอน พวกนางสองคนถึงจะยิ่งสุขใจ

"ไม่หอรอก" เมิ่งอี่เหนียงพูดเสียงเบา ในดวงตากลับลีมีประกายวาว
"ข้าจะต้องหาคู่หมายดีๆ ให้เจ้าแน่ ให้เจ้าได้ออกเรือนอย่างมีหน้ามีตา
มิหนำซ้ำยามนี้ก็มีเพียงเจียงชิงเซวียนที่ได้เข้าวังไปเป็นสหยาพร้อมเรียน
ขององค์หญิง มิใช่ยังสามารถเข้าวังไปได้อีกคนหรือไร"

เจียงชิงอวี่มองเมิ่งอี่เหนียงด้วยท่าทางประหลาดใจ

มิใช่บอกไว้แล้วหรือว่าอีกคนจะต้องเป็นเจียงชิงหว่าน

ทว่าบัดนี้เม็งอีเหนียงพุดเยียงนี้ ความหมายก็คือ...

เม็งอีเหนียงพยักหน้าให้เจียงชิงอวี๋ ก่อนกล่าวเสียงเบา "เจ้าต้องเชื่อข้า"

51

พบคนในอดีตอีกครั้ง

วันที่ห้า เดือนหก เป็นวันดีเหมาะแก่การแต่งงาน วันแต่งงานใจสุข
จึงกำหนดขึ้นในวันนี้

ตอนนี้เป็นช่วงกลางฤดูร้อนแล้ว อากาศจึงค่อยๆ ร้อนขึ้น

เกี้ยวของฮูหยินผู้เฒ่าเจียงได้เปลี่ยนเป็นเกี้ยวเย็นแล้ว ม่านด้านหน้า
รถม้าของพวกเจียงชิงหว่านเองก็เปลี่ยนเป็นม่านไม้ไผ่เช่นกัน ยามมีลมก็จะ
พัดลอดเข้ามาตามช่องม่าน

แต่แม้จะเป็นเช่นนี้ ภายในรถม้าก็ยังคงร้อนและอบอ้าวอยู่บ้าง

เจียงชิงอวี๋ทนความร้อนและความอบอ้าวนี้ไม่ไหว โบกพัดกลมในมือ
รัวเร็วพร้อมบ่นกระปอดกระแปด "แต่งงานเมื่อใดไม่แต่ง ต้องเลือกมาแต่ง
ตอนอากาศร้อนปานนี้ รับผิดชอบต่อเพียงนั้นหรือ?"

เจียงชิงหว่านเงยหน้ามองเจียงชิงอวี๋ปราดหนึ่ง อีกฝ่ายสวมเสื้อผ่าหน้า
สีแดงทับทิมทอดิ้นทอง บนมวยผมก็ปักดอกไม้กำมะหยี่ประดับสีแดงทับทิม

ดูงดงามเจิดจรัสยิ่งนัก

ใบหน้าเจียงชิงอวี้อัดแน่นและแต่มขาดเอาไว้ ทว่าเมื่อมาอยู่ในรถม้าที่ร้อนอบอ้าวปานนี้จึงมีเหงื่อไหลจากหน้าผากลงมาตามสองข้างแก้ม ซะให้เครื่องประทีปโคมเลื่อนเลอะ ทำให้ดูพิกลอยู่บ้าง

เจียงชิงอวีนอายุยังน้อยจึงกลั้นหัวเราะไว้ไม่อยู่ ผลอหัวเราะพริตออกมา ด้วยกลัวว่าเจียงชิงอวี้อจะรู้ตัว จึงรีบใช้พัดกลมในมือปิดปากไว้ แต่อย่างไรก็อำพรางแววขบขันบนใบหน้าไว้ไม่อยู่

เจียงชิงอวี้อจึงถลึงตาใส่เจียงชิงอวีนด้วยความโกรธเคือง ก่อนถามอย่างไม่สบอารมณ์ว่า "เจ้าหัวเราะอะไร"

แม้เจียงชิงอวีนจะมีนิสัยเป็นเด็ก ยากจะระงับความร่าเริง ทว่าตั้งแต่เล็กก็ถูกใจอวี้อหนึ่งยงคอยเตือนว่าอย่าไปยั่วโทสะเจียงชิงอวี้อเด็ดขาด ฉะนั้นพอถูกเจียงชิงอวี้อถาม นางก็ไม่กล้าตอบ รีบก้มหน้าลง

เจียงชิงอวี้อมองเจียงชิงอวีนปราดหนึ่งอย่างเหยียดพยายามดูแคลน จากนั้นก็เลื่อนสายตาไปมองเจียงชิงหว่าน ฝ่ายหลังสวมเสื้อผ่าหน้าสีชมพูอ่อน คอเสื้อปักลายกล้วยไม้สีม่วงอ่อน ด้านล่างเป็นกระโปรงผ้ามุ้งตัวยาวสีขาวดอกหญ้าคา ดูงดงามอ่อนหวานและสง่าเรียบร้อย

มิหนำซ้ำที่สำคัญที่สุดคือยามเจียงชิงหว่านมือถือพัดกลม นั่งอยู่ตรงนั้นอย่างเสียบสงบ บุคลิกนิ่งเสียบแผงความอ่อนโยน มองอย่างไรก็เป็นกิริยาท่าทางของบุตรสาวสายตรงของตระกูลใหญ่อย่างแท้จริง

เจียงชิงอวี้อจึงนึกถึงเรื่องที่เมื่อคืนเมื่อก่อนหนึ่งยงตำหนิอย่างไม่ได้ตั้งใจ ที่นางมีนิสัยหุนหันพลันแล่นเกินไป ซ้ำยังบอกให้นางหัดเอาอย่างท่าทางของเจียงชิงหว่านที่แค้นมองดูก็รู้ว่า เป็นกิริยาที่บุตรสาวตระกูลใหญ่พึงมี

ในใจเจียงชิงอวี่ยิ่งโกรธเคืองขึ้นกว่าเดิม นางจึงถลึงตาใส่เจียงชิงหว่านอย่างดุร้าย

หากแต่เจียงชิงหว่านมิใช่เจียงชิงอวี่น ในใจไม่รู้สึกลัวแม้แต่น้อย เพียงมองอีกฝ่ายอย่างเรียบเฉยปราดเดียวก็หันหน้าหนี ไม่อยากไปให้ความสนใจ

เจียงชิงอวี่กลับมีความคิดจะก่อกรรมให้เกิดเรื่องวุ่นวาย นางอาศัยจังหวะตอนรถม้าโคลงเคลงกะทันหัน พิงตัวไปด้านหลัง มือซ้ายผลักเจียงชิงอวี่อย่างแรง คิดจะทำให้อีกฝ่ายไปกระแทกเจียงชิงหว่าน หากกระแทกโดนจะต้องทำให้เจียงชิงหว่านเลือดกำเดาไหลเป็นแน่ ถึงเวลานั้นชุดของเจียงชิงหว่านเปราะเลือดแล้ว ยังจะสามารถไปร่วมงานที่บ้านสกุลโจวได้อีกหรือ เพื่อที่จะไม่ทำให้ชายหน้า ฮูหยินผู้เฒ่าเจียงจะต้องให้เจียงชิงหว่านกลับจวนแน่นนอน และยังไม่พอใจอย่างมากด้วย

เจียงชิงอวี่คิดคำนวณไว้ในใจอย่างดี เพียงมองเจียงชิงอวี่นร้องอุทานขณะร่างถลาไปทางเจียงชิงหว่านอย่างมีความสุข ช่วงขณะที่ร่างของเจียงชิงอวี่นกำลังจะกระแทกกับใบหน้าของเจียงชิงหว่านอยู่รอมร่อแล้วนั้น...

คิดไม่ถึงว่าเจียงชิงหว่านจะเบี่ยงศีรษะหลบได้รวดเร็วยิ่ง เจียงชิงอวี่นจึงเพียงแต่ถลาเข้าไปในอ้อมแขนของอีกฝ่าย

ในใจเจียงชิงอวี่นึกกลัวอยู่บ้าง พี่หญิงสามผู้นี้เป็นบุตรสาวสายตรงท่าทางดูสูงส่งยิ่ง เมื่อก่อนนางไม่กล้าใกล้ชิดกับอีกฝ่ายแม้แต่น้อย คิดไม่ถึงว่าตอนนี้ตนเองจะถึงกับเป็นฝ่ายถลาเข้าไปอ้อมแขนของพี่หญิงสามเสียเอง... นางรีบนั่งตัวตรง ก้มหน้าพูดจึงมำ "พี่...พี่หญิงสาม ขอ...ขออภัย ข้าไม่ได้ตั้งใจเจ้าค่ะ"

เจียงชิงอวีนกลั้นหายใจ กลัวเจียงชิงหว่านจะต่อว่า

ในจวนมีใครไม่รู้บ้างว่าสุหยินผู้เฒ่าเจียงชอบเจียงชิงหว่านเพียงไร หากเจียงชิงอวีนทำให้นางไม่พอใจ นางจะไปฟ้องท่านยาหรือไม่ว่า ถึงเวลานั้น ท่านยาจะต้องลงโทษตนแน่นอน และยิ่งจะพลอยทำให้ใจอึดเหินยงเดือดร้อนไปด้วย...

เจียงชิงอวีนกำลังคิดเรื่องเหล่านี้อยู่ในใจอย่างกระวนกระวาย ทันใดนั้นก็ได้ยินเสียงอบอุ่นอ่อนโยนดังมาจากเหนือศีรษะ "ไม่เป็นไร" และยิ่งถามตนอย่างเป็นห่วงเป็นใยด้วยว่า "เจ้าเจ็บตรงที่ใดหรือไม่ บอกพี่หญิงสามมา"

เจียงชิงอวีนอึ้งงันไปครู่หนึ่ง ก่อนเงยหน้าขึ้นอย่างไม่อยากเชื่อ พลันเห็นเจียงชิงหว่านมีรอยยิ้มอาวี่ ซ้ำสายตาก็พินิจมองตนอย่างละเอียด ดูว่าตนได้รับบาดเจ็บหรือไม่

ได้ยินเจียงชิงหว่านถามอีกรอบว่าเจ็บตรงที่ใดหรือไม่ เจียงชิงอวีนถึงได้สติกลับมา รีบส่ายหน้าตอบว่า "ข้าสบายดี ไม่ได้เจ็บอะไรเจ้าคะ"

เจียงชิงหว่านมองเจียงชิงอวี่ปราดหนึ่ง ก่อนยกมือดึงตัวเจียงชิงอวีนมานั่งข้างตนเอง

แม้รถม้าจะมีเวลาที่โคลงเคลงบ่อยๆ แต่ต่อให้โคลงเคลงเพียงไร เจียงชิงอวีนก็ไม่มีทางกลามาชนนางเช่นนี้ ต้องเป็นเพราะมีคนอยู่เบื้องหลังแน่นอน

เจียงชิงอวีนยังเป็นเด็ก ทำทางใส่ชื่อไรเดียงสา ไม่มีทางทำเรื่องเช่นนี้ ออกมาได้แน่ เช่นนั้นก็มิแต่เจียงชิงอวี่แล้ว

ถึงกับออกแรงผลักเจียงชิงอวีนล้มหลังเยื้องนี้ เจียงชิงอวี่ผู้นี้ไม่มีเมตรระหว่างพี่น้องแม่แต่น้อยโดยแท้

ในใจเจียงซิงหว่านซึกเอื่อมระอาขึ้นมา จึงเพียงก้มหน้าคุยกับเจียงซิงอวี่น ไม่มีท่าที่จะแยแสสนใจเจียงซิงอวี่นสักกระพริบ

เจียงซิงอวี่นคิดไม่ถึงว่าเจียงซิงอวี่นจะไม่ได้กระแทกถูกใบหน้าเจียงซิงหว่าน มิหนำซ้ำตอนนี้ดูพวกนางกำลังคุยกันอย่างสนิทสนมโดยไม่แยแสตน ปล่อยตนทิ้งไว้ข้างๆ ก็ยังไม่พอใจขึ้นมา โบกพัดกลมในมืออย่างพืดพืด นิ่งโมโหอยู่ด้านข้างเงียบๆ

ราวหนึ่งมื้ออาหารให้หลังพวกเจียงซิงหว่านก็มาถึงจวนสกุลโจวในโสตได้ยินเสียงอีกทีก็ครั้นเครงแล้ว เมื่อมองผ่านช่องว่างของม่านไม้ไผ่ออกไปก็สามารถมองเห็นเงาคนได้ร่างๆ

งานเลี้ยงของเหล่าบุรุษจัดในห้องโถงใหญ่ขนาดสามห้องที่เรือนส่วนหน้า ส่วนงานเลี้ยงของเหล่าสตรีก็จัดที่เรือนด้านหลัง

พวกสุหยินผู้เฒ่าเจียงลงจากรถม้าแล้ว มีบ่าวหญิงก้าวมานำทางไปยังเรือนด้านหลัง

เวลานี้สุหยินผู้เฒ่าเจียงเพิ่งจะมองเห็นว่าเครื่องประทีนโคมบนใบหน้าเจียงซิงอวี่นเลอะแล้ว เมื่อแรกเห็นก็สะดุ้งตกใจ ต่อจากนั้นสีหน้าก็เข้มขึ้นเรื่อยๆ ริมตะคอกถามนางเบาๆ "นี่เจ้าจะไปเล่นละครหรือ! บนหน้าและทะเลจวนเป็นอะไรไปแล้ว!"

'นักเล่นละคร' นั้นนับเป็นคำบริภาษ นี่แสดงว่าสุหยินผู้เฒ่าเจียงโมโหมากจริงๆ แล้ว ถึงได้ไม่สังเกตเห็นในจุดนี้

เจียงซิงอวี่นได้ยินก็โมโหแทบแย่ แต่นางก็ไม่รู้ว่าบนใบหน้าตนมีอะไรเหตุใดท่านย่าถึงได้บริภาษนางเช่นนี้

นางจึงยกมือลูบหน้าตนเอง พอลูบเครื่องประทีนโคมก็ยิ่งเลอะกว่าเดิม

ถึงขนาดดูไม่ได้เลยทีเดียว

ซูหยินผู้เฒ่าเจียงเองก็โมโหเกินทนแล้วเช่นกัน สภาพของเจียงชิงอวี๋ในตอนนี่เกิดถูกผู้อื่นเห็นเข้า จวนหย่งซางป๋อคงได้ขายหน้าแล้ว

ซูหยินผู้เฒ่าเจียงแทบอยากจะบอกให้เจียงชิงอวี๋กลับไปเสียเดี๋ยวนี้ แต่ตอนนี้มาถึงจวนสกุลโจวนางก็จนปัญญา ได้แต่เรียกสาวใช้คนหนึ่งของจวนสกุลโจวมา แล้วให้เอาเย็บมอบเศษเงินให้อีกฝ่าย ใช้ให้พาเจียงชิงอวี๋ไปล้างหน้าอย่างเสียบๆ อีกประเดี๋ยวค่อยพาเจียงชิงอวี๋มาหาพวกนาง

สาวใช้ไม่กล้าปฏิเสธ จึงรับคำ

ซูหยินผู้เฒ่าเจียงก็พูดกับเจียงชิงอวี๋อย่างไม่สบอารมณ์ยิ่ง "อากาศร้อนจัดเช่นนี้ยังจะผัดแป้งแต้มซาดไปมากเพื่ออันใด จะประทีนโฉมก็ไม่เป็นไรหรอก แต่เบามือสักหน่อยไม่เป็นหรือ นี่จะฉาบผั่งหรือไร ยังไม่รีบไปล้างให้สะอาดอีก?"

ครานี้เจียงชิงอวี๋ถึงได้รู้ว่าเกิดเรื่องไฉน ในใจก็ให้คับข้องเหลือจะกล่าว

เมื่อก่อนนี่ขอร้องให้นางแต่งงานกับคนดี ๆ รู้ว่าวันนี้จะต้องมีซูหยินจากตระกูลขุนนางมายังจวนสกุลโจวจำนวนมาก จึงเลือกเสื้อผ้าและเครื่องประดับสำหรับสวมวันนี้ให้นางตั้งแต่เมื่อคืน

เจียงชิงอวี๋หน้าตางามจรัส เหมาะกับเสื้อผ้าสีสด เมื่อคืนนางเองก็หลับไม่สนิท ด้วยคิดว่าวันนี้จะต้องแต่งกายและประทีนโฉมให้น่ามองกว่าเจียงชิงหว่านให้ได้ ผลคือพอตื่นนอนก็มีสีหน้าไม่สดชื่นนัก จึงได้ให้รู่ยเซียงผัดแป้งแต้มซาดให้

ใครจะไปรู้ว่าเครื่องประทีนโฉมที่นางแต่งแต้มมาอย่างตั้งอกตั้งใจ

จะเลอะเปอะใบหน้า ทว่าเจียงซิงหว่านกับเจียงซิงอวีนที่นั่งรถม้าคันเดียวกัน กลับไม่บอกเรื่องนี้ให้นางรู้

เจียงซิงอวีนมองเจียงซิงหว่านและเจียงซิงอวีนตาขวาง

เจียงซิงอวีนกลัวอยู่บ้างจึงก้มหน้าลง

ส่วนเจียงซิงหว่านก็มองเจียงซิงอวีนปราศหนึ่งด้วยสายตาเฉยชา ก่อนเป็นหน้าไปมองต้นจ้อเวยฮวา* ต้นหนึ่งที่ด้านข้าง

เจียงซิงหว่านไม่ยอมเตือนเจียงซิงอวีนเรื่องนี้จริงๆ ซาติก่อนนางดีต่อผู้อื่นสุดใจ แม้แต่ฮูหยินผู้เฒ่าชุกกับชุกหว่าหลันที่ค่อนข้างแคะและรังแกนาง ถึงเพียงนั้น นางก็ยังไม่เคยบอกชุกจี้หลังแม้แต่คำเดียว หนึ่งคือไม่ยอมให้ชุกจี้หลังเสียสมาธิและลำบากใจ สองคือคิดว่าจะอย่างไรก็เป็นครอบครัวเดียวกัน ขอเพียงนางดีต่อสองคนนั้นจากใจจริง ทำยที่สุดสองคนนั้นจะต้องดีต่อนางกลับอย่างแน่นอน ทว่าสุดท้ายสองคนนั้นกลับยิ่งหนักข้อขึ้น

ไหนจะยังมีชุกจี้หลังกับซุนอิ่งเซวียน...

ซาตินี้เจียงซิงหว่านจะไม่มีทางเียงเียงนั้นอีกต่อไป

ผู้ที่ไม่ดีต่อนาง เหตุใดนางต้องดีต่อพวกเขา

ครั้นเจียงซิงอวีนกับสาวใช้เดินไปไกลแล้ว ฮูหยินผู้เฒ่าเจียงก็หันหน้ากลับมามองเจียงซิงหว่านและเจียงซิงอวีน

บนใบหน้าพวกนางสองคนมิได้มีเครื่องประทีนโคม ดูแล้วสะอาด สะอาด คนหนึ่งงามเรียบมีสง่าเป็นธรรมชาติ อีกคนน่ารักพริ้มเพราน่าพึงใจ ล้วนแต่งกายได้เหมาะสม

ฮูหยินผู้เฒ่าเจียงพยักหน้าด้วยความพอใจ คราวนี้ถึงได้เรียกให้

* จ้อเวยฮวา หมายถึงดอกยี่เข่ง

เหยาซื่อและพวกเจียงชิงหว่านเดินตามบ่าวหญิงของจวนสกุลโจวไปยัง
เรือนด้านหลังต่อ

ฮูหยินของโจวซุ่ยสิ้นใจไปเมื่อไม่กี่ปีก่อน งานของเรือนส่วนในล้วนให้
หม่อมม้วนคนหนึ่งที่เคยรับใช้ข้างกายอดีตฮูหยินเป็นผู้ดูแล ทว่าวันนี้เขาแต่งงาน
ย่อมจะไม่อาจให้หม่อมม้วนผู้นี้มารับรองแขกสตรีจากตระกูลต่างๆ ได้ จึงได้
ขอให้เหอฮูหยินมาช่วย

กล่าวถึงเหอฮูหยินผู้นี้ อันที่จริงก็เป็นคนเคยรู้จักของเจียงชิงหว่าน
หลายปีก่อนอดีตฮ่องเต้โศกเซลา การสอบขุนนางล่าหลัง ซุ่ยจี้หลัง
สอบไม่ได้จิ้นซื่อเสียดี้ แต่ก็ได้สามีของเหอฮูหยินเขียนจดหมายมาเรียก
ซุ่ยจี้หลังไปกานโจวเพื่อทำงานให้หนึ่งห้อง

สามีของเหอฮูหยินเป็นคนอวิโนโจวเหมือนกัน อายุมากกว่าซุ่ยจี้หลัง
สิบปี คนทั้งสองมีอาจารย์คนเดียวกัน เป็นศิษย์พี่ศิษย์น้องที่สนิทสนมกัน
เวลานั้นเขาก็ทำงานอยู่ที่กองสอบคดีของจวนหนึ่งห้อง

พอซุ่ยจี้หลังตั้งหลักปักฐานที่กานโจวได้มั่นคงแล้วก็กับพวกเจียงชิงหว่าน
มา เหอฮูหยินก็มาเยี่ยมเยียนในวันรุ่งขึ้น หลังจากนั้นสองตระกูลก็ไปมาหาสู่
กันเป็นประจำ

เหอฮูหยินเป็นคนพูดจาอัธยาศัยดี เวลาคุยกับผู้อื่นมักจะมีรอยยิ้ม
อยู่เสมอ ให้ความรู้สึกสงบสบายใจแก่ผู้อื่น

เจียงชิงหว่านเห็นบนมวยผมเหอฮูหยินปักปิ่นหงส์ห้าหางไม่มีระย้า
ก็รู้ว่าสามีของนางตายไปแล้ว ทว่าเห็นนางอ้วนท้วมผิวขาวขึ้นกว่าหลายปีก่อน
อยู่บ้าง สีหน้าก็ดียิ่ง คิดว่าที่ผ่านมานางคงมีชีวิตไม่เลวเลย

ก่อนหน้านี้ก็ไต่ยินสตรีอื่นในเรือนพูดกันว่าเหอฮุยยีนมีบุตรชาย
ที่โดดเด่นยิ่ง เพิ่งจะอายุได้สิบเก้าปี ต้นปีนี้ถึงกับได้รับเลือกจากฮ่องเต้ให้เป็น
จ้วงหยวน* ปัจจุบันรับตำแหน่งอยู่ในสำนักฮั่นหลิน

เจียงซิงหว่านนี่ถึงเด็กชายตัวน้อยชื่อยี่อายี่ที่มีนามว่า 'เหอจิ่งหมิง' ผู้นั้น
เขาคาระนางด้วยท่าทางเป็นผู้ใหญ่ เรียกนางว่า 'อาสะไก่' นางยังมอบ
ลูกอมเมล็ดสนให้เขากินด้วย คิดไม่ถึงว่าบัดนี้เขาจะสอบได้จ้วงหยวนและ
ได้เป็นอัครกษัตริย์ชั้นหกแห่งสำนักฮั่นหลินแล้ว

มีซุ่ยจี้หลังให้การดูแล คิดว่ากายภาคน้ำเด็กคนนี้จะต้องมีอนาคต
รุ่งโรจน์แน่นอน

* จ้วงหยวน คือบัณฑิตเอกชั้นหนึ่ง ซึ่งจะมีทั้งหมดสามคน เรียงตามลำดับคะแนนคือจ้วงหยวน (จอหงวน)
ปั้งเหยียน และทันฮวา

52

ศัตรูหัวใจได้พบกัน

สุหยินผู้เฒ่าเจียงและพวกเหยาซือเฟิงจะมาเมืองหลวงได้ไม่นาน เหล่าสตรีจากตระกูลสูงศักดิ์ในเมืองหลวงจำนวนมากล้วนไม่รู้จักพวกนาง จึงต้องสอบถามกันอย่างเสียงไม้ได้

ครั้นได้ยินว่าเป็นสุหยินผู้เฒ่ากับบรรดาคุณหนูของจวนหย่งซางป้อ อีกทั้งสุหยินผู้เฒ่าเจียงยังทำเป็นเอ่ยถึงเรื่องที่สกุลเจียงกับจวนจิ้งหนิงโหว มีไมตรีแน่นแฟ้นกันมาหลายชั่วคนอย่างคล้ายตั้งใจคล้ายไม่ตั้งใจ ก็มีคนจำนวนมากมาทักทายพวกนางไม่ขาด

บนใบหน้าเจียงชิงหว่านมีรอยยิ้มอ่อนหวานอย่างพอเหมาะพอเจาะ นางนั่งอยู่ข้างสุหยินผู้เฒ่าเจียง หากมีใครคุยกับนาง นางก็ตอบด้วยเสียงนุ่มนวลแผ่วเบา ทว่าไม่เป็นฝ่ายคุยกับผู้อื่นก่อน

ครั้นผู้อื่นรู้ว่านางเป็นบุตรสาวสายตรงก็ย่อมจะยิ่งมองนางดีขึ้น พวกนั้นชมว่านางมีกิริยาสง่าผ่าเผย ทำให้เจียงชิงอวี่ที่เมื่อครู่สาวใช้เฟิงนำทางเข้ามา

ไม่พอใจอย่างยิ่ง ชักสีหน้าเดินมานั่งลงข้างสุหยีนผู้เฒ่าเจียง

สุหยีนผู้เฒ่าเจียงมองเจียงซิงอวี่ปราดหนึ่ง เริ่มไม่พอใจขึ้นมาเช่นกัน ทว่าอยู่ต่อหน้าธารกำนัลไม่สะดวกจะว่าอะไรนาง จึงได้แต่ปล่อยไป

เวลานี้เองเจียงซิงหว่านก็มองเห็นสตรีอายุสี่สิบหกยี่สิบเจ็ดผู้หนึ่ง รูปโฉมงดงามนิ่มนวล กำลังหันหน้าไปพูดกับเด็กหญิงอายุประมาณ หกเจ็ดขวบ

หัวใจเจียงซิงหว่านพลันเต้นกระตุก

ใบหน้าด้านข้างของสตรีนางนั้นถึงกับคล้ายนางในชาติก่อนอยู่หลายส่วน สตรีนางนั้นหันหน้ามาสบเข้ากับสายตาของเจียงซิงหว่านเข้าพอดี จึง ยิ้มน้อยๆ ก่อนพยักหน้าให้นางอย่างเป็นมิตร

ใบหน้าตรงๆ กลับไม่เหมือน

สตรีนางนั้นจูงเด็กหญิงคนนั้นเดินมาคุยกับนาง

ด้วยเหตุนี้เจียงซิงหว่านจึงได้รู้ว่าอีกฝ่ายคือจ้าวสุหยีน เด็กหญิง ที่จูงอยู่คือบุตรสาวของนาง นามว่า 'จ้าวอวี่หว่าน' ส่วนสามีของนางเดิมที่เป็นเจ้าเมืองเจียงหลิง เพิ่งเข้าเมืองหลวงมาหมาดๆ ได้เลื่อนตำแหน่งเป็น รองเสนาบดีฝ่ายขวาแห่งกรมโยธา

เจียงซิงหว่านรู้ว่ากององครักษ์ในกองกำลังรักษาเมืองหลวงขึ้นตรงต่อ จวนบัญชาการ แต่ผู้ที่ดูแลงานก่อสร้างในกองกำลังรักษาเมืองหลวงนั้น ขึ้นตรงต่อกรมโยธา ในเมื่อสตรีผู้นี้เป็นสุหยีนของรองเสนาบดีจ้าวแห่งกรมโยธา เช่นนั้นก็ไม้อาจเมินเฉยได้

แม้แต่สุหยีนผู้เฒ่าเจียงพอได้รู้ฐานะของจ้าวสุหยีนแล้วก็สนทนากับฝ่ายหลังอย่างเป็นมิตรไปหลายคำ ซ้ำยังเรียกเจียงซิงอวี่กับเจียงซิงอวิน

มาคารวะนางด้วย

ดวงตากลมโตของจ้าวอวีหว่านจ้องเจียงซิงหว่าน

เจียงซิงหว่านเห็นนางผิวขาวน่ารักน่าชัง อีกทั้งหน้าตาก็คล้ายสหายเก่าของตนอยู่หลายส่วน จึงพยักหน้ายิ้มให้นาง

"ท่านมีนามว่าเจียงซิงหว่านหรือ" จ้าวอวีหว่านพลันเอ่ยปากเสียดสี "เมื่อก่อนข้าเคยได้ยินนามท่าน"

จ้าวฮูหยินตกใจจนสะดุ้ง รีบคุนาง "เจ้าเด็กคนนี้ เรียกนามของคุณหนูเจียงตรงๆ ได้อย่างไร ยังไม่รีบขอร้องให้คุณหนูเจียงอีก" ทางหนึ่งก็ยิ้มให้เจียงซิงหว่านอย่างขอลุแก่โทษ "เด็กคนนี้ซุกซน พูดยาไม่รู้หนักเบา คุณหนูเจียงอย่าได้ถือโทษ"

"ไม่เป็นไรเจ้าคะ" เจียงซิงหว่านยิ้มให้จ้าวอวีหว่าน "บุตรสาวท่านว่าเรังไรเดียงสา ข้าชอบยิ่งนัก"

เจียงซิงหว่านก้มตัวลงให้อยู่ในระดับสายตาเดียวกันกับจ้าวอวีหว่าน ก่อนยิ้มพลางถามอย่างอ่อนโยน "เมื่อก่อนเจ้าเคยได้ยินนามข้าจากที่ใด"

จ้าวอวีหว่านเอียงศีรษะพินิจมองเจียงซิงหว่าน น่าจะกำลังคิดว่าควรบอกเรื่องนี้กับนางหรือไม่

ทว่าจ้าวอวีหว่านกลับถูกจ้าวฮูหยินเอ่ยห้ามเสียดสีเบา "อวีหว่าน" นี้คือไม่ต้องการให้จ้าวอวีหว่านพูดต่ออีก

จ้าวอวีหว่านจึงกะพริบตาใส่เจียงซิงหว่าน ก่อนพูดอย่างซุกซนว่า "ข้าจำไม่ได้แล้ว"

เจียงซิงหว่านไม่สะดวกจะซักไซ้ ทว่าในใจกลับนึกสงสัยอยู่เล็กน้อย

ดูจากท่าทางของจ้าวฮูหยิน เห็นได้ชัดยิ่งว่าอีกฝ่ายก็รู้จักนามของนาง

เช่นกัน มิเช่นนั้นเมื่อครู่ตอนที่ไต่ยื่นข้อแช่ของนาง ในดวงตาจ้าวสุหยิน คงไม่มีแววตระหนกตกใจเช่นนี้

มิหนำซ้ำตอนนี้อีกฝ่ายก็ยังห้ามไม่ให้จ้าวอวี๋หว่านพูดเรื่องนี้ต่ออีก...

ผู้ที่เอ่ยถึงนามนี้กับพวกนางสองแม่ลูกเป็นผู้ใดกัน จะบังเอิญมีคนที่ มีชื่อแช่เดียวกับนางพอดี หรือว่าอันที่จริงคนผู้นั้นรู้จักนางกันแน่

ครอบครัวจ้าวสุหยินเพิ่งเข้าเมืองหลวง ส่วนเจียงชิงหว่านในชาตินี้ ก็อาศัยอยู่ที่กานโจว เช่นนั้นก็มีความเป็นไปได้ที่จะเป็นคนที่นางรู้จัก ในชาติก่อนแล้ว

เจียงชิงหว่านจึงอยากรู้อย่างผู้ที่เอ่ยถึงนามของนางต่อหน้าจ้าวสุหยิน แม่ลูกเป็นผู้ใดกันแน่ ทว่าเห็นท่าทางไม่ยอมพูดถึงนามนี้ของจ้าวสุหยินแล้ว นางก็ไม่สะดวกจะซักถามตรงๆ

ต่างฝ่ายต่างคุยกันได้ครู่หนึ่ง เจียงชิงหว่านก็อยากจะตะล่อมถามว่า คนผู้นั้นเป็นใคร แต่จ้าวสุหยินระมัดระวังต่อเรื่องนี้มาก จึงแทบไม่ได้ความอะไร

เหอสุหยินกำลังยิ้มพลางกล่าวกับสุหยินท่านหนึ่ง "วันนี้ผู้บัญชาการ มณฑลทหารก็จะมาร่วมพิธีด้วย"

"ผู้บัญชาการมณฑลทหารจะมาด้วยหรือ" สุหยินผู้นั้นเผยสีหน้า ประหลาดใจ

ไม่แปลกที่นางจะประหลาดใจ เพราะเมื่อก่อนซุ่ยจี้หลังเข้าร่วม งานเลี้ยงประเภทนี้น้อยครั้งนัก

ยามคนทั้งหลายในเมืองหลวงกล่าวถึงเขาลับหลัง ล้วนแต่บอกว่า

คนผู้นี้ใจดีซื่อซึ้งนัก วันๆ ถ้าไม่อยู่ที่จวนบัญชาการก็อยู่ที่จวนจึงหนึ่งโหว
ไม่มีงานก็ออกข้างนอกน้อยครั้งนัก และยังไม่ชอบเรื่องสำราญโลกก็อีกด้วย
เคยมีผู้ไต่บังคับบัญชาอยากเอาใจชุยจี้หลังด้วยการส่งหญิงขับร้อง
รูปโฉมงดงามเป็นเลิศในหยางโจวให้เขาสองคน กลับถูกเขาทำหน้าที่เ็นซาใส่
แล้วส่งกลับไปในทันที

ฐานะระดับเขาย่อมจะมีคนจำนวนมากอยากยกบุตรสาวหรือพี่สาว
น้องสาวของตนเองให้แต่งงานกับเขา แม้จะไม่อาจเป็นภรรยาเอก แต่ได้เป็น
อนุภรรยาก็ยังดี

ที่ว่าขณะหลายคนไปทาบทามลี้วแต่ถูกเขาปฏิเสธอย่างไม่ไว้หน้า
ทั้งสิ้น

ต่อมาภายหลังคนทั้งหลายก็ค่อยๆ สืบได้ความว่าเขาอายุสามสิบ
แล้ว ในจวนไม่มีอนุภรรยาหรือแม้แต่สาวใช้รุ่นเตี๋ยสักคน จึงลี้วบอกว่า
เขาเป็นไปได้มากกว่าจะรักชอบหลงหยาง* คนทาบทามสู่ขอถึงได้ค่อยๆ น้อยลง
ขณะสตรีทั้งหลายกำลังสนทนากะชิบกระซาบกันอยู่ เจียงชิงหว่าน
ที่นั่งอยู่ด้านข้างเพียงตามองจุมก จุมกมองใจ ฟังอยู่เฉยๆ ขณะที่ในใจ
มีความรู้สึกหลายหลากปะปนกัน

สำหรับชุยจี้หลังผู้นี้ นางไม่ยอมรับรู้เรื่องใดๆ ของเขา ยากจะลืมไป
เสียให้หมด แต่นางก็มักจะไต่ยินเรื่องเกี่ยวกับเขาจากปากคนอื่นเสมอ...

เวลานี้เองก็มีสาวใช้สวมเสื้อด้วยาวสี่ซมพุดอกท่อนางหนึ่งเดินเข้ามา

* รักชอบหลงหยาง เป็นสำนวนจีน หมายถึงชายที่นิยมชมชอบผู้ชายด้วยกัน มาจากเรื่องของหลงหยางจวิน
ซึ่งถือเป็นครั้งแรกที่มีการบันทึกไว้ในประวัติศาสตร์ เขาเป็นชายงามผู้เป็นที่โปรดปรานของกษัตริย์เว่ยหวัง
ในสมัยจั้นกั๋ว กษัตริย์เว่ยหวังหลงไหลเขาถึงขนาดที่ครั้งหนึ่งทรงได้ฟังหลงหยางจวินคร่ำครวญว่าชีวิตตน
อาจเหมือนปลาที่ตกได้ในครั้งแรก หากทรงตกปลาตัวใหญ่กว่าได้ก็อาจสลัดเขาทิ้งไป เว่ยหวังจึงประกาศ
ห้ามผู้ใดนำชายมาแนะนำถวายอีก มิเช่นนั้นจะยึดทรัพย์และประหารผู้แนะนำทั้งตระกูล

พูดอะไรกับเหอฮูฮินสองสามคำ

เหอฮูฮินก็ยิ้มพลางกล่าวกับฮูฮินทั้งหลายในเรื่องว่า "ใกล้จะถึงฤกษ์แล้ว พวกเราไปร่วมพิธีที่เรือนส่วนหน้าเถิด!"

สกุลเดิมของหลี่เยียนหรือไม่ได้อยู่ที่นี้ ดังนั้นไม่กี่วันก่อนใจฮูฮินจึงเช่าเรือนเล็กหลังหนึ่งให้นางใช้เป็นที่พักแ่ตัว ก่อนหน้านั้นเขาได้พาคนไปรับเจ้าสาวยามนี้เจ้าสาวได้มาถึงหน้าประตูจวนแล้ว

สตรีในเรื่องนี้ได้ยินแล้วก็ต่างลุกขึ้นยืน สนทนากันพลางเดินไปเรือนส่วนหน้า

ในใจพวกนางล้วนสงสัยใคร่รู้เรื่องใจฮูฮินผู้นี้ ได้ยินว่านางเป็นคนที่มีบุ๋บญชาการใจพากลบมาขณะพระระหว่างทางไปทำศึกทางเหนือ ไม้รู้ว่าเป็นคนเช่นไรถึงสามารถทำให้บุ๋บญชาการใจถูกตาต้องใจได้ในครู่เดียว

มีหน้าข้าวันนี้บุ๋บญชาการมณฑลทหารก็มาร่วมพิธีด้วย พวกนางได้ยินมานานแล้วว่าเขามีรูปโฉมหล่อเหลาหมดจด วันนี้จะต้องมองให้ดีๆ เสียหน่อย

เจียงซิงหว่านตามคนทั้งหลายมาถึงห้องโถงใหญ่ที่เรือนส่วนหน้า ก็เห็นว่าในห้องโถงมีแสงเทียนสว่างไสวเจิดจ้ายิ่งยวด มีคนจำนวนมากกำลังยืนคุยกันอยู่ข้างใน

'คนผู้นั้น' ก็อยู่ด้วยเช่นกัน...

ฮูฮินหลังสวมชุดตัวยาวสีฟ้าคราม ตรงเอวห้อยจี้หยกขาว เขายืนเงียบอยู่ตรงนั้น แสงเทียนตกกระทบบนร่างเขา ทำให้ดูบริสุทธิ์สันโดษราวกับเขียนผู้ปลีกวิเวกในภาพวาด

เหล่าสตรีทางด้านข้างที่เมื่อก่อนไม่เคยพบฮูฮินหลังต่างส่งเสียงอุทาน

ออกมาเบาๆ ไม่ว่าจะอย่างไรก็ไม่อยากจะเชื่อว่าคนผู้นี้จะเป็นผู้บัญชาการ
มณฑลทหารที่ยามอยู่ในสนามรบสามารถปลิดชีพคนได้โดยหน้าไม่เปลี่ยนสี
ตามคำเล่าลือ ดูเหมือนบัณฑิตผู้หล่อเหลาผอมบางมากกว่า

เจียงซิงหว่านมองซู่จี๋หลังจากที่ไกลๆ ปราดหนึ่ง จากนั้นก็เบือนหน้าหนี
อันที่จริงนางอยากจะพุ่งตัวไปถามเขาถึงนักงาเหตุใดตอนนั้นถึงทำ
กับนางเยี่ยงนั้น หรือว่าที่สมัยก่อนเขาดีต่อนางล้วนเป็นการเสแสร้ง

แต่คนเราย่อมรักตัวกลัวตาย เจียงซิงหว่านไม่อยากจะตายอีกครั้ง ฉะนั้น
การมีชีวิตอยู่รอดปลอดภัยจึงเป็นเรื่องที่สำคัญที่สุด

เมื่อได้ฤกษ์ เจ้าบ่าวเจ้าสาวในชุดแต่งงานสีแดงสดก็เดินเข้ามาทำพิธี
โดยมีคนที่ทั้งหลายเป็นสักขีพยาน

เมื่อเสร็จพิธี บ่าวสาวทั้งสองก็ถูกส่งตัวเข้าห้องหอ
ซูหยินผู้เฒ่าเจียงอยากรู้อย่างไรว่าโจวซูหยินผู้นี้เป็นคนเช่นไร อีกทั้งบัดนี้
โจวซูหยินก็เป็นผู้บัญชาการกองกำลังรักษาเมืองหลวง ไม่อาจดูเบาได้ จึงเรียก
เหย้าซือกับพวกเจียงซิงหว่านให้ตามไปด้วย

ครั้นมาถึงห้องหอก็เห็นโจวซูหยินกำลังเปิดผ้าคลุมศีรษะสีแดงสดของ
เจ้าสาวพอดี

เจ้าสาวเงยหน้าขึ้นมาด้วยท่าทางเอียงอ้าย คนทั้งหลายที่มุงดูอยู่
ก็ต่างส่งเสียงอุทานออกมาเบาๆ เป็นเพราะสตรีผู้นี้มีรูปโฉมงดงามปาน
บุปผาจันทร์ทรา มิน่าโจวซูหยินถึงได้ถูกตาต้องใจในชั่วครู่เดียว

เจียงซิงหว่านเองก็ตกตะลึงอยู่กับที่เช่นกัน นางคิดไม่ถึงว่าเจ้าสาว
จะเป็นหลี่เยียนหู หลี่เยียนหูที่ในตอนนั้นถูกส่งเข้าวังหลวงไปเป็นสตรี

บรรณาการพร้อมกันกับนาง

งานใจอยู่ไกลจากเมืองหลวงยิ่ง ระหว่างทางหลี่เยียนหูให้การดูแล เจียงชิงหว่านเป็นอันมาก หลังเข้าวังแล้ว เพียงไม่นานเจียงชิงหว่านก็ถูกไล่ออกไปโรงซักล้าง ส่วนหลี่เยียนหูก็ได้รับแต่งตั้งเป็นสนมชั้นก๊วยเหริน* ภายหลังจากได้มาเยี่ยมนางที่โรงซักล้างหลายหน และแอบช่วยเหลือจุนเจือนางอยู่บ่อยครั้ง

หลี่เยียนหูเป็นคนดีมากคนหนึ่ง บางครั้งเวลาเจียงชิงหว่านนึกถึงเรื่องในชาติก่อนก็นึกถึงอีกฝ่ายอยู่บ้าง ไม่รู้ว่าตอนที่วังแตกได้หนีออกไปหรือไม่ หรือว่าถูกทัพภฏสังหารไปแล้ว บัดนี้ดูท่านางคงหนีออกมาได้อย่างปลอดภัย ซ้ำยังได้แต่งงานกับใจสุขอีกด้วย

ใจสุขเป็นผู้บัญชาการกองกำลังรักษาเมืองหลวงชั้นสามหลัก ที่สำคัญที่สุดคือยามใจสุขมองหลี่เยียนหู สีหน้าจะเต็มไปด้วยความอ่อนโยน สามารถรู้ได้ว่าในใจเขารักและชื่นชมนางมากจริง ๆ

เห็นสหายในอดีตได้แต่งงานกับคนที่ดีเช่นนี้ ในใจเจียงชิงหว่านก็ยินดียิ่ง จึงอดไม่ไหวเดินไปกล่าวเสียงเบาด้วยความจริงใจ "ยินดีด้วย"

อันที่จริงในห้องหามีเสียงคนแข็งแ่ อีกทั้งหลี่เยียนหูเป็นเจ้าสาวหมาด ๆ จึงก้มหน้าด้วยความซัดเซินมาโดยตลอด แต่นางยังคงได้ยินคำพูดนี้ของเจียงชิงหว่าน ก็ให้รู้สึกแปลกใจ จึงเงยหน้าขึ้นมอง... เป็นหญิงสาวผู้มีรูปโฉมโดดเด่นนางหนึ่ง งดงามอ่อนหวานปานดอกเส้าเย่า สีชมพูที่กำลังจะผลิบาน นางไม่รู้จักหญิงสาวผู้นี้ ทว่าน้ำเสียงของอีกฝ่ายทำให้นางนึกถึงสหายเก่าผู้นึง

* ก๊วยเหริน เป็นตำแหน่งสนมชายของกษัตริย์ในสมัยโบราณของจีน โดยสมัยอันตะวันออกเทียบเท่ากับตำแหน่งพระราชชายา

ตอนวังแตกในครานั้นหลี่เยียนหรือรีบร้อนตามคนในวังหนีออกมาจาก
ที่นั่น ไม่รู้เหมือนกันว่าสหายเก่าผู้นั้นได้ออกมาด้วยหรือไม่

คิดถึงสหายเก่าผู้นั้น หลี่เยียนหรือก็ใจอ่อนยวบ ยิ้มพลางพยักหน้าให้
เจียงซิงหว่าน

ใจวสุขุไปคารวะสุธาต่อคนทั้งหลายที่ด้านนอกแล้ว เหลอสูหยินออยู่
เป็นเพื่อนหลี่เยียนหรือในห้องหอ สตรีคนอื่นสนทนาสรวลเสเฮฮากันได้คู้หนึ่ง
ก็ต่างถอยออกไป

ทุกคนต่างมองออกว่าใจวสุขุให้ความสำคัญกับหลี่เยียนหรือมากจริงๆ
งานแต่งงานจัดได้อย่างยิ่งใหญ่สมเกียรตินัก

โคมไฟหลากสีแขวนขึ้นสูง ส่องให้ทุกแห่งหนในจวนสว่างไสวราวกับ
เวลากลางวัน

บรรดาผู้มาร่วมแสดงความยินดีนั้น บุรุษถูกจัดให้กินดื่มกันใน
ห้องโถงใหญ่เรือนส่วนหน้า ส่วนสตรีถูกจัดให้กินดื่มในเรือนด้านหลัง

ทั้งสองฝั่งต่างมีคณะละคร กำลังร้องเล่นร่ำกลองครึ้นครองอยู่บนยกพื้น
สาวใช้และบ่าวชายเดินยกอาหารและรินสุรากันขวักไขว่ มีแต่ความครึกครึ้น
ทุกแห่งหน

ซุยจี้หลังเป็นทั้งจิ้งหนิงโหวและผู้บัญชาการมณฑลทหาร ถึงจะดู
ไม่น่าเข้าใกล้ แต่คนทั้งหลายก็ยังยอมไปคารวะสุธาและทักทายปราศรัยกับ
เขา

ครึ้นถึงคราวเสนาบดีกรมโยธา เขาก็พารองเสนาบดีซ้ายขวามาด้วย
สี่คนหนึ่งที่ข้างกายพลางกล่าวแนะนำต่อซุยจี้หลัง "ท่านผู้บัญชาการ ท่านนี้

คือรองเสนาบดีฝ่ายขวาที่เพิ่งรับตำแหน่งหมาดๆ แซ่จ้าว เดิมทีเป็นเจ้าเมืองเจียงหลิง เนื่องจากขณะดำรงตำแหน่งมีผลงานโดดเด่น กรมขุนนางจึงได้กราบบังคมทูลฝ่าบาทให้ทรงเลื่อนตำแหน่งเขาเป็นรองเสนาบดีฝ่ายขวาประจำกรมโยธา" จากนั้นก็หันหน้าไปกล่าวกับรองเสนาบดีฝ่ายขวาผู้นั้น "รองเสนาบดีจ้าว ท่านนี่คือผู้บัญชาการมณฑลทหาร มาคารวะสักหน่อยเถิด"

ทว่าเสนาบดีกรมโยธากลับเห็นรองเสนาบดีจ้าวมีสีหน้าพิกล ไม่ได้เอ่ยปากพูดอะไรแต่อย่างใด

พอเขาหันมามองชุยจี้หลังก็เห็นว่าอีกฝ่ายมีสีหน้าพิกลเช่นกัน มือขวาของชุยจี้หลังกำจอกสุราระเบียงเคลือบขาวในมือแน่น แววตาดูตื่นวาทีกกล่าวออกมาเย็นยะเยือกราวกับน้ำค้างแข็งในคำคืนเหมันต์ "หึ!...รองเสนาบดีจ้าว? เปี้ยนอวีเจิง เจ้าเปลี่ยนมาใช้แซ่จ้าวตั้งแต่เมื่อไร!"

53

ช่วงเวลาพลุ่งพล่าน

วันที่ซุ่ยจี้หึงกลับจากเมืองหลวงไปถึงกานโจว นั้นตั้งใจเขาเต็มเปี่ยมไปด้วยความยินดีปรีดา เนื่องจากจะได้พบกับภรรยาคนงามที่จากกันไปสองเดือนกว่าแล้ว หากแต่เขาคิดไม่ถึงเลยสักนิดว่าสิ่งที่รอต้อนรับเขากลับเป็นจดหมายลาและหนังสือหย่าสามี

ซ้ามารดาอึ้งพุดอย่างเด็ดดาลอยู่ข้างๆ ด้วยว่า 'ซ้ามองออกนานแล้วว่านางมิใช่คนที่จะใช้ชีวิตแร้นแค้นได้ หนักไม่เอาเบาไม่สู้เสียเหลือเกิน ไหนเลยจะมีท่าทางเหมือนที่คนเป็นภรรยาพึงมี เจ้ากลับยังยอมนางตามใจนางไปเสียทุกเรื่อง แต่นางก็ไม่เห็นจะรู้สำนึกบุญคุณ สัตว์หน้าขน ไหนเลยจะเลี้ยงให้เชื่องได้ ทั้งจดหมายไว้สองฉบับแล้วก็หนีไปเงียบๆ ตอนกลางคืน ซ้ายังนำเครื่องประดับล้ำค่าที่เจ้าซื้อให้ติดตัวไปอีก'

ซุ่ยจี้หึงไม่พุดอะไร เพียงแต่มองจดหมายและหนังสือหย่าสามีในมือ เขาไม่อยากเชื่อว่าของเหล่านี้เป็นของจริง แต่อักษรที่อ่อนช้อยเรียบร้อย

งดงามนั้นเป็นลายมือของนางมิมิดแน มีหน้าซำหนึ่งสี่หย่าสามี่ฉบับนี้
เมื่อก่อนตอนที่นางพูดล้อเล่นยังเคยเอ่ยถึงกับเขา บนโลกนี้ไม่น่ามีผู้ใด
ล่วงรู้อีก ถึงขนาดว่าถ้อยความที่ด้านในก็เป็นลักษณะการพูดของนาง
ในยามปกตಿಯ่างไม่ต้องสงสัย

คิดไม่ถึงว่าวันหนึ่งนางจะเขียนหนังสือหย่าสามี่เช่นนี้ให้เขาจริงๆ...

ชุยจี้หลังนึกถึงคืนก่อนวันที่เขาออกเดินทางไปเมืองหลวงขึ้นมาอีก
นางอารมณ์เสียใส่เขาอย่างหนักเนื่องจากตอนกลางวันมารดาพูดเรื่องจะรับ
ชุนอิงเซวี่ยนมาเป็นอนุภรรยาเขา

เขาย่อมไม่เคยมีความคิดเช่นนั้น แต่ไม่ว่าเขาจะอธิบายและแสดง
ความซื่อสัตย์อย่างไรนางก็ไม่ยอมเชื่อ ซ้ำยังพูดจาโหดร้ายด้วยว่าตอนแรก
เป็นนางตามีเดบอด สติเลอะเลือน หากรู้ก่อนว่าจะเป็นอย่างนี้ก็ควรแต่งเข้า
สกุลเป็ยนตามคำบิดา

เวลาคนเราไม่ให้อยมมิแคแล้วพูดจาไม่เลือกคำ ยามนั้นเจียงชิงหว่านเองก็
เป็นเช่นนี้ ทั้งๆ ที่ในใจไม่เคยมีความคิดเช่นนั้น ทว่ากลับยังคงพูดออกมา
เพื่อทำร้ายคน เป็นเพราะว่านางทรमानใจเกินไป โมโหชุนเคื่องเกินไป จึง
อยากจะให้ชุยจี้หลังทรमानใจเหมือนกันกับนาง

ชุยจี้หลังรู้ว่าเป็ยนอวีเจิงกับเจียงชิงหว่านรู้จักกันมาตั้งแต่เด็ก และ
รู้เช่นกันว่าเป็ยนอวีเจิงมีใจให้เจียงชิงหว่าน เขาริษาช่วงเวลาของคนทั้งสอง
เติบโตมาด้วยกันเหล่านั้นอย่างล้าลึก ดังนั้นเป็ยนอวีเจิงจึงเป็นหนามยอกอก
เขามาโดยตลอด

ชุยจี้หลังอยากให้นใจเจียงชิงหว่านมีเขาเพียงผู้เดียว ห้ามมีเงา
ของบุรุษอื่นใด ดังนั้นพอได้ยินคำพูดเหล่านี้จากนาง ในใจยอมทั้งเสียใจ

ทั้งโมโห แค้นใจที่ตนไร้ความสามารถ ไม่อาจทำให้นางอยู่ดีกินดีได้เหมือนเมื่อก่อน ทำได้เพียงฟังนางพูดถึงชื่อของบุรุษอีกคน...

คนทั้งสองทะเลาะกันอย่างหนัก เจียงชิงหว่านอนนอนหันหลังให้ชู่ยี่หลิงตลอดทั้งคืน ถึงขนาดที่เช้าวันรุ่งขึ้นขณะเขาจะออกเดินทางได้เรียกนางด้วยเสียงนุ่มนวล นางก็ยังไม่หันหน้ากลับมามองเขาแม้แต่ปราดเดียว

เดิมทีนี่ว่าทั้งสองจากกันสองเดือนกว่า พอเขากลับมานางจะต้องหายโกรธเขาแล้วอย่างแน่นอน พวกเขา ก็จะกลับมารักใคร่กันเหมือนก่อน แต่ถึงนางจะไม่หายโกรธก็ไม่ใช่ไร เพราะเขาก็จะยอมวางทีลึงแล้วเอาใจนางอย่างเต็มที่ ขอเพียงนางไม่โกรธ จะให้เขาทำอะไรก็ได้ทั้งนั้น

แต่เขาคิดไม่ถึงว่านางจะทิ้งจดหมายเช่นนี้ไว้สองฉบับแล้วไปหาเปี่ยนอวีเจิง

หลังความเดือดดาลและทุกข์ทรมานในตอนแรกผ่านไป ที่สุดแล้วในใจชู่ยี่หลิงก็ยังปล่อยวางนางไม่ได้ เคยไปบอกรักด้วยตนเองหนึ่ด้วยอยากจะถามนางต่อหน้าว่าต้องการทิ้งเขาจริงๆ หรือไม่ หากนางยังนึกถึงช่วงเวลาแสนหวานในสมัยก่อนของทั้งสอง เต็มใจจะตามเขากลับไปที่ที่ดีที่สุด แต่หากนางไม่เต็มใจ เขาก็ตัดสินใจไว้แล้วว่าแม้จะต้องชิงตัวนางกลับไปเขาก็จะทำ ชาตินี้นางเป็นภรรยาของเขาได้เพียงผู้เดียว เขาทนให้นางเป็นภรรยาของใครหน้าไหนไม่ได้เด็ดขาด แต่มีบุรุษอื่นอยู่ในใจนางก็ไม่ได้

รอนางกลับมาอยู่ด้วยกันแล้ว เวลาชั่วชีวิตยาวนานเพียงนี้ จะอย่างไรนางก็เคยรักเขาอย่างลึกซึ้ง ย่อมค่อยๆ ทำให้นางเปลี่ยนใจมาใช้ชีวิตร่วมกับเขาอีกครั้งได้

หากแต่สวรรค์กลับไม่ให้ออกาสนี้แก่ชุยจี้หลัง

เวลานั้นอดีตต้องแต่ใจจดเซลา บ้านเมืองปั่นป่วนวุ่นวาย มีผู้ลี้ภัย โจรขโมย ตลอดจนกองกำลังที่ลุกฮือขึ้นสู้กับความอยุติธรรมอยู่ทุกหย่อมหญ้า

เมื่อชุยจี้หลังไปถึงอวิ้นใจก็พบว่าที่นั่นถูกกองกำลังหนึ่งยึดครองแล้ว ครอบครองเจ้าเมืองเบียนทั้งครอบครองไม่รู้หายไปทีใด แม้แต่สกุลเจียงก็ทิ้งบ้านไปแล้วเช่นกัน

เวลานั้นชุยจี้หลังเป็นเพียงหัวหน้าที่ปรึกษาผู้ต่ำต้อย ท่ามกลางผู้คนมากมาย เขาจะไปตามหาเจียงชิงหว่านจากที่ใดเล่า

ไม่เคยมีเสี้ยวเวลาใดที่เขาปรารถนาจะมีอำนาจในมือเท่าเวลานั้น มาก่อน แต่แม้จะถึงวันที่เขามีอำนาจอันยิ่งใหญ่แล้ว เขาก็ยังคงหาร่องรอยของเจียงชิงหว่านกับเปี่ยนอวีเจิงไม่พบอยู่ดี

ชุยจี้หลังจึงคิดจะรอให้นางมาหาเขาเอง ขอเพียงเขาขึ้นไปยืนได้สูงพอ จนคนในใต้หล้าล้วนรู้จักเขา เช่นนั้นนางก็ต้องรู้แน่นอน เขาไม่เชื่อว่านางจะใจดำถึงขั้นไม่เหลือใจต่อเขาแม้แต่กระพิกเดียวจริงๆ

หากแต่หลายปีมานี้เจียงชิงหว่านไม่เคยมาหาชุยจี้หลังเลย ในที่สุดการรอคอยอันยาวนานก็ค่อยๆ เปลี่ยนเป็นความสิ้นหวังเสียใจและความเดือดดาลเคืองแค้น

บัดนี้เห็นเปี่ยนอวีเจิงมาขึ้นอยู่ตรงหน้า ชุยจี้หลังยังคงไม่หายโกรธแค้น ทั้งคิดไม่ถึงว่าอีกฝ่ายจะถึงกับเปลี่ยนแซ่ มิน่าเขาถึงได้หาตัวไม่เจอมาโดยตลอด

ทว่าเพื่อจะหลบเลี่ยงการตามหาของเขา เปี่ยนอวีเจิงถึงกับยอมเปลี่ยนชื่อเปลี่ยนแซ่...

ใจอู๋รู้เรื่องในตอนนั้นไม่ชัดเจน ทั้งยังไม่เคยเห็นเวลาที่ซุ่ยจี้หลัง มีท่าทางเย็นชาตูดันปานนี้ จึงรีบพาคนทั้งสองไปคุยกันในห้องที่ลับหูลับตาคน ด้วยตนเอง

แม้เปี่ยนอวี่เจิงจะเห็นว่าตนเองบริสุทธิ์ใจ แต่ก็ยังคงถูกสายตาดูเยียบเย็นน่าครั่นคร้ามของซุ่ยจี้หลังบีบเค้นจนไม่กล้ามองอีกฝ่ายตรงๆ ได้แต่ประสานมือระดับหน้าอกก่อนคารวะเขาด้วยฐานะผู้ใต้บังคับบัญชา "ผู้น้อยคารวะท่านผู้บัญชาการ"

ซุ่ยจี้หลังไม่พูดอะไร สายตาที่มองเปี่ยนอวี่เจิงมีเพียงความเย็นเยือก แม้สีหน้าจะยังเย็นชาอยู่ตลอด แต่มือทั้งสองกำแน่นนานแล้ว หัวใจเต้นรัวราวกับตึกถล่ม

เปี่ยนอวี่เจิงอยู่ที่นี้ เช่นนั้นหว่านวานก็อยู่ที่นี้เหมือนกันใช่หรือไม่ สำหรับฐานะภรรยา วันนี้นางก็ต้องมาร่วมพิธีเช่นกันใช่หรือไม่ เช่นนั้นตอนนี้นางมีใช่อยู่ที่จวนสกุลใจวนี่แล้วหรือ

คิดถึงว่าตอนนี้เป็นไปได้อย่างยิ่งว่าตนจะอยู่ในรั้วกำแพงเดียวกันกับเจียงชิงหว่าน ซุ่ยจี้หลังก็หมดหนทางจะสงบลงได้ เขารอไม่ไหว อยากจะเห็นนางเต็มที ไม่รู้ว่าหลังนางจากเขาไปอยู่กับเปี่ยนอวี่เจิงจะมีชีวิตที่ดีหรือไม่...

ซุ่ยจี้หลังไม่อยากไปคิดเรื่องนี้ พอคิดถึงก็เจ็บในอก เขาหลับสองตาลง ขณะลืมตาขึ้นอีกครั้งแววดตาบ้ำคลั่งเมื่อครู่ก็จางหายไปบางส่วนแล้ว "นางอยู่ที่ใด" เขาจ้องเปี่ยนอวี่เจิงเขม็ง เอ่ยถามเสียงเข้ม "อยู่ในเรือนด้านหลังของจวนนี่?"

ทั่วทั้งร่างซุ่ยจี้หลังเคียดเกร็ง แม้แต่ตนเองก็ยังไม่รู้ตัวว่ายามนี้ตื่นตื่น

เป็นกังวลมากเพียงไร

เป็ยนอวีเจิงนั่งงันไป "นาง? ใครกัน"

ซุ่ยจี้หลิงมองเป็ยนอวีเจิงปราดหนึ่ง รู้สึกว่าอีกฝ่ายจะต้งไม่ยอมให้เจียงซิงหว่านไ้ได้พบกับเขาเป็นแน่ ทว่าวันนี้ไม่ว่าอย่างไรเขาก็ต้องพบเจียงซิงหว่านให้ไ้

พอได้พบนางแล้ว ซุ่ยจี้หลิงก็จะไม่ปล่อยนางกลับไปอยู่ข้างกายเป็ยนอวีเจิงอีก

ซุ่ยจี้หลิงจึงเรียกเงินฝิงมาสั่งว่า "เรียกคนมาเฝ้านอกประตูไว้ อย่าปล่อยให้ผู้ใดเข้าออก"

เงินฝิงเข้าใจความหมาย รีบรับคำก่อนปิดประตูคั้งอกกุญแจจากด้านนอกโดยไม่สนใจเสียงโวยวายของเป็ยนอวีเจิง ทั้งยังเรียกกองครักษ์สองคนมาเฝ้าหน้าประตู สั่งอย่างเข้มงวดให้พวกเขาเฝ้าที่นั่นเอาไว้

ซุ่ยจี้หลิงสาวเท้ายาวเดินไปทางเรือนด้านหลัง โจวซุ่ยวิงเหยาะๆตามไป

ซุ่ยจี้หลิงเดินพลางเอ่ยถามโจวซุ่ย "วันนี้ครอบครัวของเป็ยนอวีเจิงมาด้วยหรือไม่ อยู่ที่ใด เรือนด้านหลัง?" น้ำเสียงแรงร้อนและเฝ้าทำรวดเร็วยิ่ง

แม้ว่าเมื่อก่อนโจวซุ่ยจะไม่เคยพบเป็ยนอวีเจิง แต่เมื่อครู่ได้ยินบทสนทนาของพวกเขาสองคนก็พอจะเดาได้ว่ารองเสนาบดีจ้าวผู้นั้นก็คือเป็ยนอวีเจิงเป็นแน่ จึงรีบให้คนไปเรียกพ่อบ้านมา

พ่อบ้านกำลังรับรองแขกอยู่ทางด้านหน้า เพียงไม่นานก็วิ่งมาถึง

โจวซุ่ยเอ่ยถามตามคำถามของซุ่ยจี้หลิง พ่อบ้านตั้งสมาธินึกดูจากนั้นก็ตอบว่า "บ่าวจำได้ว่าสุหยินของรองเสนาบดีจ้าวก็มาเช่นกัน

ในมือยังจูงแม่ นางน้อยอายุห้าหกขวบมาด้วยคนหนึ่ง เป็นบุตรสาวของ
รองเสนาบดีจ้าว ยามนี้พวกนางน่าจะอยู่ที่เรือนด้านหลังขอรับ"

ซุยจี้หลังชะงักฝีเท้า บุตรสาว? หว่านวานถึงกับมีบุตรสาวกับ
เปี่ยนอวี๋เชิง?

เขาเจ็บไปถึงชั่วหัวใจ ซ้ำยังสอดแทรกด้วยความหึงหวงอย่างเข้มข้น
หากแต่ไม่ได้แสดงสีหน้าท่าทางใดๆ เพียงเดินไปทางเรือนด้านหลังด้วย
ฝีเท้าที่เร็วขึ้น

โจวซุยร่อนใจรีบวิ่งเหยาะๆ ตามไป ก่อนกล่าวเสียงเบา "ท่าน
ผู้บัญชาการ ลองตรองดูนะขอรับ ในเรือนด้านหลังล้วนมีแต่สตรีในครอบครัว
ได้เท่าท่านต่างๆ จะอย่างไรท่านก็เป็นบุรุษ หากบุกเข้าไปโดยไม่ไตร่ตรอง
เช่นนี้ เกรงว่าจะมีผลกระทบไม่ดีเอาได้"

ซุยจี้หลังไม่ใส่ใจเรื่องประเภทมีผลกระทบดีหรือไม่ดีอะไร เขา
อยากจะพบเจียงชิงหว่านเดี่ยวนี่ ทว่าที่สุดแล้วโจวซุยก็ภักดีต่อเขามาก
และยังเป็นผู้ได้บังคับบัญชาที่ติดตามเขามาสิบกว่าปี ซ้ำนี่ก็เป็นงานมงคล
ของอีกฝ่าย เขาเองก็ไม่อยากทำให้งานล่ม จึงหันหน้าไปสั่งเงินฝิง "บอกให้
องครักษ์ที่ตามมาทั้งหมดไปเฝ้าทางเข้าออกทั้งหมดของจวนสกุลโจวไว้
หากมีสตรีคนใดจะออกไป ให้ขวางไว้ให้หมด จำไว้ว่าห้ามทำร้ายพวกนาง
แม้แต่ปลายเล็บ"

ข้าจะทำให้วันนี้นางมีปีกก็บินหนีไปไม่ได้

เงินฝิงเห็นซุยจี้หลังพูดด้วยน้ำเสียงเข้มงวดกวดขันก็ตัวเย็นวาบ
รีบรับคำก่อนหันหลังเดินจากไป

ซุยจี้หลังจึงให้โจวซุยไปเรียกสาวใช้มาคนหนึ่ง สั่งนางว่า "ไปเรียก

ฮูหยินของรองเสนาบดีฝ่ายขวาแห่งกรมโยธา" เขาชะงักเล็กน้อย กังวลว่า
สาวใช้จะเรียกผิดคน จึงเอ่ยว่า "เจียงชิงหว่าน เรียกนางมา บอกว่าใต้เท้า
ของเจ้าต้องการเชิญตัว"

หากบอกว่าตนเองเป็นคนเรียกนางออกมา ชูยจี้หลังก็กังวลว่า
นางจะไม่ยอมมาหา คาดว่านางจะพยายามหลบเลี่ยงด้วย จะอย่างไร
นางก็หลบเขามาหลายปีเพียงนี้แล้ว...

สาวใช้ฟังแล้วก็มึนงงเล็กน้อย ประเดี๋ยวก็ฮูหยินของรองเสนาบดี
ฝ่ายขวาแห่งกรมโยธา ประเดี๋ยวก็เจียงชิงหว่าน สรุปลองคนนี่คือคนเดียวกัน
หรือคนละคนกันแน่

ทว่าชูยจี้หลังเป็นผู้บัญชาการมณฑลทหาร มีหน้าที่ทำทางในยามนี้
ของเขาก็ดูน่ากลัวจริงๆ สาวใช้จึงไม่กล้าถามให้ละเอียด รับคำแล้วหมุนตัว
รีบร้อนเดินไป

ชูยจี้หลังมองแผ่นหลังของสาวใช้ คิดว่าอีกครู่หนึ่งเขาก็จะได้พบ
เจียงชิงหว่านแล้ว ใจจะรู้ว่าพอนางได้พบเขา ในใจจะรู้สึกนึกคิดเยี่ยงไร อีกทั้ง
ยามนี้นางยังมีบุตรสาวกับเปี่ยนอวี่เจิงอีก...

แต่ไม่ว่าจะเป็นอย่างไร ถึงเจียงชิงหว่านจะมีบุตรกับเปี่ยนอวี่เจิงแล้ว
หรือต่อให้บัดนี้นางกับเปี่ยนอวี่เจิงจะรักใคร่กันดี เขาก็ไม่มีทางปล่อยให้นาง
ไปจากข้างกายเขาเด็ดขาด แม้นางจะเคียดแค้นเขาก็ช่าง!

ในใจชูยจี้หลังทิ้งพลุ่งพล่านทั้งเผ็รจอนตกประหม่า สายตาจึง
จ้องมองประตูทางด้านหน้าที่เชื่อมไปยังเรือนสวนในเขม็ง

งานเลี้ยงของสตรีจัดในโถงบุปผา* ที่เรือนด้านหลัง ด้านนอก

* โถงบุปผา หมายถึงโถงรับแขกนอกเหนือจากโถงใหญ่ โดยมากจะอยู่ที่เรือนสองข้างของเรือนใหญ่หรือ
ในสวนดอกไม้

ยังก่อกองพื้นขนาดย่อมสำหรับเล่นละครไว้แห่งหนึ่ง มีโคมไฟแขวนอยู่สูง
ทุกหนทุกแห่ง สว่างไสวราวกับกลางวัน

หลังหยอกล้อบ่าวสาวตามธรรมเนียมเสร็จ งานเลี้ยงก็เริ่มขึ้น

เจียงซิงหว่านนั่งอยู่ข้างเหยาซื่อ ฟังฝ่ายหลังสนทนากับสตรีจาก
ตระกูลขุนนางใหญ่อื่นๆ ที่ด้านข้าง

เห็นได้ชัดว่าเมื่อก่อนเหยาซื่อไม่เคยพบเรื่องทำงานองนี้ ท่าทางจึงดู
อึดอัดขัดเขิน พูดเสียงแผ่วเบา ทว่าเจียงซิงหว่านเชื่อว่าวันหน้าเหยาซื่อ
จะค่อยๆ กล้าพูดขึ้นเอง

ส่วนฮูหยินผู้เฒ่าเจียง เนื่องด้วยอายุป็นนี้แล้ว ประสบพบพาน
คลื่นลมแรงมามาก สถานการณ์เช่นนี้ย่อมรับมือได้สบาย มีหน้าซ้ำ
จะอย่างไรนางก็เป็นฮูหยินผู้เฒ่าของจวนหยงซางป้อ ทั้งยังมีบุตรสาวเป็น
พระชายาอยู่ในวัง ยามผู้อื่นสนทนากับนางก็ต้องให้ความเคารพนบ
ครั้นมองเห็นพวกเจียงซิงหว่าน พวกคนที่ในบ้านมีบุตรชายหลานชายที่อายุ
ถึงวัยแต่ยังไม่แต่งงานก็ยังเอ่ยถามคำถามในด้านนี้อย่างมีนัย

เจียงซิงหว่านได้ยินเหอฮูหยินคุยเรื่องนี้กับฮูหยินผู้เฒ่าเจียงเช่นกัน
ไม่รู้ว่เหอฮูหยินต้องการถามถึงคนใด หากเป็นเจียงซิงอวี้ก็ช่างเถอะ แต่
หากถามถึงนาง...

เจียงซิงหว่านพลันอยากหัวเราะอยู่บ้าง เหอเจิ้งหมิงผู้นั้นเมื่อก่อน
เคยเรียกนางว่า 'อาสะไ้' เสียวนะ

นางยังจำได้ว่าเขาชอบกินของหวาน นิสัยก็ซื่อๆ ตอนนั้นเป็น
ช่วงที่พันแท้เขากำลังขึ้น เขาตามเหอฮูหยินมาที่บ้านนาง พอบอกให้เขา
เอ่ยปากทักทาย เขากลับมึ่มปากแน่น อย่างไรก็ไม่ยอมอ้าปาก...คิดไม่ถึงว่า

พริบตาเดียวเด็กคนนี้จะถึงวัยคุยเรื่องแต่งงานแล้ว

เจียงชิงหว่านกำลังลอบหัวเราะเจี๊ยบๆ ก็มองเห็นสาวใช้ในชุดตัวยาว สีชมพูดอกท้อคนหนึ่งเดินมากระซิบบางอย่างข้างหูเหอฮูหยิน

เหอฮูหยินถามนางเบาๆ สองสามคำ จากนั้นก็เดินไปพูดกับจ้าวฮูหยิน ก่อนจะเดินมาหาเจียงชิงหว่าน ยิ้มพลางกล่าวเสียงเบา "คุณหนูเจียง ผู้บัญชาการโจวเชิญท่านกับจ้าวฮูหยินไปพบตอนนี้ เรามีเรื่องต้องการพูด ด้วย"

54

พบหน้าด้วยความพลุ่งพล่าน

สาวใช้นางนั้นถ่ายทอดคำพูดได้ไม่ชัดเจน พอเหอฮุยหนีตามมาก็ทั้ง
ได้ยินชื่อฮุยฮินของรองเสนาบดีฝ่ายขวาแห่งกรมโยธาและชื่อเจียงชิงหว่าน
จึงนึกว่านี่คือเรียกพวกนางไปทั้งสองคน

เมื่อแรกได้ยินชื่อเจียงชิงหว่าน เหอฮุยฮินยังตกใจเสียด้วยซ้ำ
ด้วยคิดไม่ถึงว่าจะพบคนที่มิชื่อแซ่เดียวกันกับฮุยฮุยฮินได้

เรื่องจดหมายสองฉบับในตอนนั้นฮุยจี้หึงมิได้พูดกับคนนอกแม้แต่
คำเดียว เพียงบอกว่าเจียงชิงหว่านสุขภาพไม่ดี จึงส่งตัวไปพักฟื้นในสถานที่
เงียบสงบ

ทว่าผู้อื่นไม่เคยได้พบฮุยฮุยฮินที่อยู่ในคำเล่าลือเสียที จึงมีการ
คาดเดาไปต่างๆ นานา คิดว่าฮุยฮุยฮินมิได้มีตัวตน แต่เนื่องจากเหอฮุยฮิน
เคยได้พบ จึงรู้ว่าคนผู้นั้นมีตัวตนจริงๆ

เจียงชิงหว่านรู้สึกแปลกใจ

แม้เมื่อก่อนนางจะรู้ว่าข้างกายซุ่ยจี้หลังมืองครักษนามว่าโจวสุยอยู่คนหนึ่ง แต่หาได้เคยพบหน้าไม่ บัดนี้โจวสุยต้องการพบนางด้วยเรื่องใดกันแน่ นางไม่คิดว่าโจวสุยจะจำนางได้

ยังไม่กล่าวถึงว่าเมื่อก่อนคนทั้งสองไม่เคยได้พบกันมาก่อน ต่อให้ตอนนี้นางไปยืนอยู่เบื้องหน้าซุ่ยจี้หลัง นางก็เชื่อว่าซุ่ยจี้หลังเองก็จำนางไม่ได้เช่นกัน นอกจากชื่อที่บังเอิญเหมือนกัน รวมถึงไผ่ดำตรงแก้มขาวใกล้กับหูแล้ว รูปร่างของนางในตอนนั้นก็ไม่เหมือนกับในชาติก่อนแม้แต่นิดเดียว

เจียงชิงหว่านจึงถามเหอสูหยินว่า "เรียนถามเหอสูหยิน ได้ทำโจวเรียกผู้น้อยไป มีเรื่องใดต้องการพูดด้วยเจ้าคะ" เสียงนุ่มเสนาะเพราะพรึ่กราวกับเวลาม่านมุกกระทบกัน ทว่าตัวคนหาได้มีท่าทีจะลุกขึ้นไม่

เหอสูหยินคิดไม่ถึงว่าเจียงชิงหว่านจะรอบคอบระมัดระวังตัวเพียงนี้ ถึงอย่างนั้นเหอสูหยินก็ไม่รู้จริงๆ ว่าโจวสุยให้เจียงชิงหว่านไปหาด้วยเรื่องใด จึงยิ้มพลางตอบว่า "ข้าเองก็ไม่รู้ ข้าจะพาทั้งสองท่านไปส่ง"

เจียงชิงหว่านหันหน้าไปมองสูหยินผู้เฒ่าเจียงกับเหยาซือสูหยินผู้เฒ่าเจียงกับเหยาซือล้วนได้ยืนที่นางคุยกับเหอสูหยิน แม้จะรู้สึกแปลกใจเช่นกันว่าโจวสุยน่าจะไม่เคยพบเจียงชิงหว่านเป็นการส่วนตัว แต่บัดนี้กลับต้องการเรียกนางไปคุย...

ทว่าอย่างไรโจวสุยก็เป็นผู้บัญชาการกองกำลังรักษาเมืองหลวง อีกอย่างจำวสูหยินกับเหอสูหยินก็จะไปด้วย สูหยินผู้เฒ่าเจียงคิดแล้วจึงบอกเจียงชิงหว่านว่า "เจ้าพาสาวใช้ตามเหอสูหยินไปเถิด" เชื่อว่ามีเหอสูหยินอยู่ น่าจะไม่มีเรื่องอะไร อีกทั้งโจวสุยก็เรียกเจียงชิงหว่านกับจำวสูหยินไปพร้อมกัน

เจียงซิงหว่านได้แต่ลุกขึ้นรับคำ จากนั้นก็หันหน้าไปมองเหอฮูหยิน
แยมยิ้มนุ่มนวล "รบกวนเหอฮูหยินแล้วเจ้าคะ"

ท่าทางสง่าผ่าเผยและรู้มารยาทยิ่ง

เหอฮูหยินชอบหญิงสาวเช่นนี้มาก เห็นเจียงซิงหว่านรูปโฉมงดงาม
ราวกับอัญมณีล้ำค่า ทั้งยังเป็นบุตรสาวสายตรงของจวนหย่งซางป้อ จึง
เกิดความคิดอยากทาบทามให้หมั้นหมายกับบุตรชายตนเอง

แต่กระนั้นเหอฮูหยินก็กังวลว่าจวนหย่งซางป้อจะถูกพวกตน จึงคิดว่า
ควรไปขอให้ฮูหยินผู้เฒ่าคุยกับผู้บัญชาการมณฑลทหารออกหน้ากล่าวเรื่องนี้
ให้

เนื่องจากตอนนั้นสามีของเหอฮูหยินมีบุญคุณช่วยแนะนำฝางงาน
ให้ซุ่ยจี้หลิง ในใจฮูหยินผู้เฒ่าคุยกับซุ่ยจี้หลิงต่างสำนึกบุญคุณ หลังสามี
สิ้นใจ สกุลซุ่ยก็ให้การดูแลพวกนางสองแม่ลูกเป็นอย่างมาก ซุ่ยจี้หลิง
ยังรับบุตรชายนางเป็นบุตรบุญธรรมอีกด้วย

มีความสัมพันธ์ชั้นนี้อยู่ หากให้ฮูหยินผู้เฒ่าคุยกับซุ่ยจี้หลิงออกหน้า
เรื่องการหมั้นหมายนี้ เหอฮูหยินเชื่อว่าเรื่องราวน่าจะสำเร็จ

เหอฮูหยินจึงยิ่งปฏิบัติต่อเจียงซิงหว่านอย่างสนิทสนมเป็นกันเองขึ้น
กว่าเดิม หันหน้าไปเห็นจ้าวฮูหยินจูงจ้าวอวี๋หว่านเดินมา ก็ยิ้มพลางจับมือ
เจียงซิงหว่านไว้แล้วกล่าวกับฮูหยินผู้เฒ่าเจียงและเหยาชื่อ "พวกท่านวางใจ
เถิด ข้าจะอยู่ข้างกายคุณหนูเจียงตลอด แล้วจะพานางกลับมาส่งโดยไม่ให้
บุบสลาย"

ฮูหยินผู้เฒ่าเจียงย่อมจะแสดงท่าทีว่าวางใจ ต่างฝ่ายต่างยิ้มพลาง
คุยกันอีกสองสามคำ จากนั้นเหอฮูหยินก็สั่งสาวใช้ที่มาถ่ายทอดคำพูด

เมื่อครู่นี้ "เจ้านำทางไป"

สาวใช้ยอบตัวตอบรับ ก่อนเชิญพวกเหอฮูหยินให้เดินตามนางจนมาถึงนอกประตูที่กั้นระหว่างเรือนส่วนหน้าและเรือนส่วนใน

ซุ่ยจี้หลังรอกจนหมดความอดทน แทะบจะพุ่งตัวเข้าไปตามหาเจียงชิงหว่านในเรือนด้านหลังด้วยตนเอง แต่ในเวลานี้เองก็มองเห็นคนไม่กี่คนเดินมา เพราะยังอยู่ห่างไประยะหนึ่ง อีกทั้งแม้จะมีโคมไฟแขวนอยู่ทั่ว แต่สายลมยามราตรีก็ค่อยๆ พัดแรงขึ้นจนแสงเทียนได้ชายคาระเบียงวูบไหว จึงมองเห็นหน้าตาของแต่ละคนได้ไม่ชัด

ซุ่ยจี้หลังมองเห็นรูปร่างของคนทางขวามือสุดคุบอบบาง ท่าทางยามก้าวเดินเหมือนกับคนผู้นั้นที่เขาจำได้มีผิผิวเย็น ก็คิดว่าจะต้องเป็นเจียงชิงหว่านอย่างแน่นอน จึงรีบก้าวปราดๆ ไปหา หัวใจในทรวงอกใกล้จะกระดอนออกมาแล้ว ฝ่ายมือก็ขึ้นเหนือไปหมดด้วยความตกประหม่า

นอกจากความประหม่าและความตื่นเต้นอันพลุ่งพล่านแล้ว ซุ่ยจี้หลังค้นพบว่าอันที่จริงในใจเขายามนี้มีได้มีความโกรธแค้นและความน้อยใจ แม้แต่น้อย

ขอเพียงเจียงชิงหว่านอยู่ตรงหน้าอย่างดี สามารถอยู่ในสายตาเขาได้ทุกเวลา เขาก็ล้วนสามารถเลิกถือโทษโกรธเคืองเรื่องในอดีตได้

"หว่านวาน" ซุ่ยจี้หลังส่งเสียงเรียกอย่างอดไม่อยู่ ยื่นมือไปคิดจะจับมือของเจียงชิงหว่าน

ทว่าหลังจากมองเห็นหน้าตาของ 'เจียงชิงหว่าน' ชัดเจน เขาก็ซังกังนไปเล็กน้อย มือที่ยื่นออกไปค้างอยู่กลางอากาศ เขาจำได้ว่าเป็นคือ

คุณหนูของจวนหย่งซางป้อที่เขาเคยพบหนหนึ่ง มีชื่อแซ่เดียวกันกับ
 หว่านวานของเขา ที่แก้มขวาโกลั้วกับหูก็มีไผดำเล็กๆ ที่เหมือนกันอยู่ด้วย
 เวลานั้นเขาก็จำคุณหนูคนนี้ผิดเป็นหว่านวานของเขา อารมณ์ซุ่ยจี้หลัง
 พลุ่่งพล่านยิ่ง หากแต่พวกนางสองคนกลับมีหน้าตาไม่เหมือนกันสักนิด

ตอนนี้เขาก็จำคุณหนูผู้นี้ผิดเป็นหว่านวานอีกแล้ว...

นางมาทำอะไร ข้ามิได้เรียกนางมาเสียหน่อย

ในใจมีความคิดนี้วาบผ่าน จากนั้นเขาก็เก็บมือกลับ นัยน์ตาดำ
 ปานราตรีมืดมิดมองไม่ก็คนที่ด้านข้างเจียงซิงหว่านอย่างรวดเร็ว

เหอฮูหยิน สาวใช้ที่ไปถ่ายทอดคำพูดเมื่อครู่นี้ และยังมีสตรีที่เขา
 ไม่รู้จักอยู่อีกคน ในมือจูงเด็กหญิงอายุห้าหกขวบไว้คนหนึ่ง

หว่านวานของข้าอยู่ที่ใด

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://bit.ly/3CCMnhO>